NGÀY NAY

NĂM THỨ NĂM—THỨ BẢY 10 AOUT 1940—SỐ 220, GIÁ 0p12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH—TÉL. 874

ĐIỀM GÌ ?

—Tôi vừa mới ngáp phải con ruồi ! Không biết là điềm gì ?

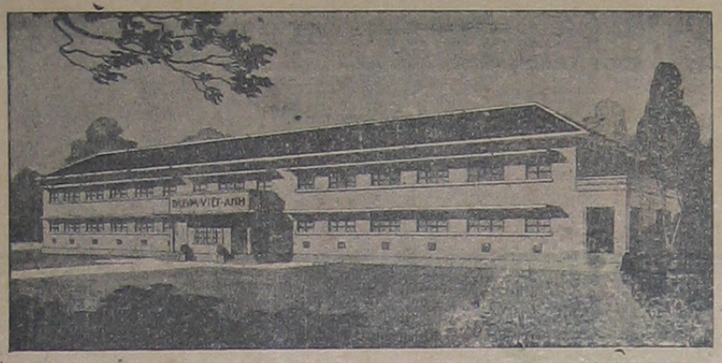
—Đích là điềm chó ngáp phải ruồi !

LYCEUM VIỆT - ANH

Ở HUẾ

là trường tư-thục KIẾN-TRÚC vĩ-đại và TỔ-CHỨC hoàn toàn nhất Đông-dương

Có ba đặc-điểm lớn :

Ảnh nhà trước của trường VIỆT-ANH

1.— Giáo-sư danh tiếng *có bằng cử nhân tây, Cao-đẳng sư phạm, Cử nhân luật, bằng P. C. B., tú-tài v. v...*

2.— Giáo-dục *theo một quy củ mới, rất trọng về* **Đức-dục, thể-dục,** *và* **mỹ-thuật** *ngoài sự học theo chương trình nhà nước.*

3.— *Có đủ* **học liệu tối tân** *và các phòng học, phòng thí-nghiệm, phòng cinéma, préau...* **tổ chức không khác gì các trường Lycée lớn của nhà nước :**

Khai - giảng : 2 Septembre 1940

Đơn nhận học phải nộp trước mới để dành chỗ chắc chắn được. Từ lớp Moyen đến 4e année P. S. Có mở cours de L. A. M. S. cho học sinh sức bằng diplômé học thêm để thi các bằng lớn.

Sang năm sẽ mở cả Cycle Secondaire complet. **Internat** đang làm, rentrée vài tháng mới xong và sẽ sắp đặt như các Lycées và Collèges, có Réfectoires, dortoirs, douches, lavabos, W. C. . .

Hiệu trưởng :

ĐẠO ĐẶNG VY

Bút máy

Ngòi vàng của ◆◆ HOA-KỲ ◆◆

PARKER	giá 23p50 34p50
WATERMANN	giá 17p50, 22p75, 26p75
EVERSHARF	giá 15p25, 24p50, 38p85

Ngòi Thủy - Tinh

KAOLO giá 5p00

KHẮC TÊN.— Có máy điện khắc tên họ vào bút không tính tiền. Làm quà hay mừng cưới một người bạn một cái bút máy có khắc tên người bạn đó vào thì không gì nhã và quý bằng.

GỬI KHẮP ĐÔNG DƯƠNG.— Những bút của bản hiệu gửi đi đều có thơ chuyên môn xem rất cẩn thận và mỗi cái bút gửi đi đều có facture ghi số làm bảo-đảm.

Nên dù ở xa mua cũng không ngại mua phải hàng sấu.

MAI-LĨNH

60-62, Avenue Paul Doumer — HAIPHONG

Téléphone 332, Boîte postale No 41

Nhà bán kính và bút mở từ năm 1932

---

mới xuất bản

2 BÀI VÕ

SƯ TỬ CỔN CẦU

và nhiều miếng hiểm độc để dạy hai người đấu với nhau. Mua ngay

Sách dạy « HỌC ĐẤU VÕ TÀU » giá 0p.60

NHẬT-NAM THƯ-QUÁN 19 Hàng Điếu HANOI

Mới xuất bản — Do SƠN - NHÂN soạn

Thuốc sán sơ mít

Rất thần hiệu, Số 26. Giá 0p.70

Mắc bệnh sán, hay đau bụng vặt, hay ăn của ngọt, hễ đói là đau, đi ngoài thường theo ra con trùng như sơ mít lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần, rất là bẩn thỉu, nếu không chữa, trùng sán ngày một nhớn ra, sức người ngày càng yếu dần, sinh chứng đau sôi hai cạnh sườn, mà thiệt mạng, uống thuốc này cam đoan trong hai giờ, ra ngay con trùng giải 12 thước, khỏi hẳn. Các ngài có mua xin mua cho được Thuốc sán sơ mít Thanh-xa (dấu hiệu con voi) giá 0p.70 mấy là thứ thật kẻo nhầm thuốc giả uống vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhớn hay trẻ con, mắc bệnh run đứa hoặc run kim, hay tưa nước rãi, đói hay quặn đau bụng, uống thuốc này buổi chiều ra hết run không phải tẩy. Giá mỗi gói 0p20.

Thuốc bổ dạ dầy

Uống thuốc run hoặc thuốc sán của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống thêm thuốc này, cho bồi bổ dạ dầy, và giết hết vi trùng và trứng của run sán còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sán nữa, người chóng trở nên mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh : *Đau dạ dầy*, ăn chậm tiêu, hay dãy bơi, đau tức ngực, đau xuyên cạnh sườn, đau ngang thắt lưng, khi đau khi không, như giả cách, uống thuốc này một hộp bớt ngay, ba hộp khỏi hẳn. Giá 1p60. Các thứ thuốc kể trên hiện có bán tại

Nhà thuốc THANH - XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón – HANOI

Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xa mua lĩnh hóa giao ngân.

Đại lý. — Haiphong : Mai-lĩnh, Nam-định : Việt-long, Hai-dương : Quang-huy, Bắc-ninh : Vĩnh-yên, Sơn-tây, Tông : Quý-lợi, Việt-trì : Vạn-lợi, phố Việt-lợi, Vĩnh-yên : Ngọc-tân, Phúc-yên : Thanh-phong, Phú-thọ : Tế-hòa-đường, Hà-đông : Thanh-xa cửa chợ, Hồng-gay : Đại-thành, Thái-nguyên : Quảng-thành, Hòa-bình : Kim-long, phố Đồng-nhân, Thanh-hóa : Thái-lai, Ninh-bình : Ích-trí và đại lý rượu Vạn-vân, Vinh : Sinh-huy, Huế : Đức-thành, Viêntiane : Việt-hòa, Uông-bí : Mai-lĩnh rue Verrnaz.

Và khắp các tỉnh những nơi treo biển đại-lý Thanh-xa đều có bán.

QUẢNG CÁO **CPA**
các ngài trao cho

comptoir de publicité artistique
5-7 Julien Blanc
HANOI — Tél. 1254
Directeur Nguyễn trọng Trạc

trông nom và xếp đặt
bao giờ cũng có
hiệu quả

Phòng khám bệnh và chữa bệnh bằng điện
54, phố Gia-Long, Hanoi

Bác sĩ **Nguyễn - đình - Hoằng**
Cựu chuyên môn chiếu điện tại nhà thương
PITIÉ ở PARIS

Chữa đủ mọi bệnh
Chuyên môn bệnh Dạ dầy và Phổi

Võ đức Diên
và
Nguyễn văn Nghi
KIẾN TRÚC SƯ

8, Place Négrier
◆ HANOI — Tél. 77 ◆

Éditions choisies
Mới in xong : những tập sách quý

rượu cán chẳng uống mà say !
của **Nguyễn khắc Mẫn.** giá 0p.35

ái-tình
XÉT THEO TÂM-LÝ VÀ Y-HỌC. *của* **Thu an** Giá 0p.55.

người, ngợm !
của **Tam Lang.** Giá 0p.25

đời vô định
của **Phạm ngọc Khôi.** Giá 0p.40

cô gái giặt sa *(tái bản)*
của **Hoè Lâm,** Giá 0p.35

Đang in :

bức thư của người không quen
của **Lan Khai**

những ngày sa ngã
của **Phạm ngọc Khôi**

Thư từ gửi về :
M. NGUYỄN GIA VỸ éditeur
62, Rue Takou — HANOI

Kính Thuốc
Kính hiệu ***Filocros*** là hạng tốt nhất để đi ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bán đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiểu gọng nhựa, gọng kền, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.
Gửi linh hóa giao ngân
đào lập
97, Hàng Gai, Hanoi

Luthart
ĐỨNG TIẾNG
KÊU ĐẸP BỀN
Guitares
Banjos
Violons
Mandolines et accessoires de Lutherie
DƯƠNG THIỆU TƯỚC
57, Rue du Chanvre 57
— HANOI —

GOMME và PHẤN THO
DERMINA
đã được tín nhiệm khắp xa gần
Phấn 0p25 10 grs
Gomme 0p10 2 grs 5
0p20 5 grs
CAPRI
1, JULES FERRY
HANOI

Mặt đẹp như xuân
Ngày xuân về mặt muốn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da sẽ không bao giờ hư nhăn : nẻ bắt gió, bắt nắng, giám sần, to da, v. v...
aimo mỹ viện
Nên mua máy uốn tóc : 100p.—200p.—400.— đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet ; 80p. — 150p. Máy sấy tóc : 25p. — 350p.— Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 Máy điện Máy điện Massage (soa nắn) : 9p.— 45p. — 240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. Máy điện kẹp mũi làm dọc dừa 485p.— tondeuse điện : 70p. — Douche pul-

MỸ

AMY

Thân đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùm điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐỒNG. Răng đen, trắng. Uốn rượm tóc.
MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi
hiệu hớt tóc ?
vérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p.— Kìm uốn tóc thường : 1p.80— 9p.50— Thuốc uốn tóc permanence : 1p.— 2p. — 3p. Purma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dậy cách làm cẩn thận, chắc-chắn. *Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ*

VIÊN

Hanoi...

36 Phố Phường

Phiên chợ xanh (Tiếp theo)

của THẠCH-LAM

BÀ CỤ BÁN XÔI

TRONG khi phiên chợ xanh đang họp, tuy đêm khuya, mà quang cảnh cũng không thiếu phần tấp nập. Những người bán gọi thêm đến một số người mua; cả người bán lẫn người mua lại gọi thêm một số hàng quà. Gánh hàng phở nóng trước chợ Đồng Xuân lúc ba giờ đêm cũng là một gánh phở ngon, có lẽ trong không khí mát và lặng ban đêm, mùi phở thơm quyến dũ người ta hơn. Rồi hàng xôi, hàng bánh cuốn nóng, hàng bánh tây chả, vân vân, cũng tụ họp nhau vào để lập thành cho đầy đủ một giấy quà ngon, nhiều hương vị.

Nhưng các hàng quà đó chỉ có bán những buổi phiên chợ mà thôi. Ngoài ra, có một hai hàng quà bán quanh đêm, dù phiên chợ xanh có họp hay không. Vì trước chợ Đồng Xuân không bao giờ lâm vào cảnh vắng lạnh và tịch mịch. Bao giờ cũng có người : một vài thầy đội xếp đến « tua » đi tuần đêm, một vài người đi bán vé, một số đông các bác kéo xe,... và một vài người thích chơi khuya, hoặc ở các rạp hát hay nhà chớp bóng về, còn vui chân lang thang mãi trên các vỉa hè Hanoi để nghe tiếng gót giầy của mình vang động ; hoặc ở cao lâu ra, muốn đi hóng gió mát cho tiêu, hoặc ở các tiệm thuốc phiện ra — cái này thì phần nhiều — đã có một vài điếu chếnh choáng trong chân, muốn đi đây, đó, không mục đích, không cần nghỉ giờ về, và thấy đời lúc ấy dung dị, dễ chịu và tàm tạm sống được...

Muốn thức quà no, thì lại hàng xôi, cơm, của bà cụ phố hàng Khoai. Bà dọn hàng trước cửa chợ đã từ lâu lắm, không biết đã mấy năm rồi, và chỉ dọn từ lúc chín, mười giờ tối trở đi cho đến sáng. Bà bán đủ các thức xôi : xôi vò, ăn bùi và béo, xôi đỗ ăn đậm vị, xôi lạc ăn vui miệng, đôi khi cả xôi gấc đỏ tươi, lúc sới ra khối bốc thơm phức.. Ăn với những miếng đậu thái vuông to, rán phồng (tuy rất ít mỡ) và mắm muối sẵn sàng; hay những miếng chả trâu, không ngon lành lắm — người nghèo có kỳ quản gì đâu ! Đã lâu, bà có làm một thứ giò sò, mỡ ròn và mộc nhĩ, ăn cũng thú vị.

Khi nào đỡ chừng khách hàng đã ngấy xôi, thì bà bán cả cơm, với cá riếc rán, với chứng gà «ôm-lét» (mà tôi ngờ là trứng vịt !), với vó bò hay giò lợn; và cả một nồi mọc quánh như keo sơn, béo ngậy như thịt đông.

Ở đây, không có gì đáng quyến rũ một người sành thưởng thức, quả vậy. Nhưng phải trông các bác xe, các người phu ngồi ăn, mới hiểu cái ngon lành có thể đến được bực nào! Nhấp một vài chén rượu, thong thả gặm một mảnh vó bò may còn dính nhiều thịt, vo tròn nắm xôi trong tay trước khi đưa lên miệng, họ có cái sung sướng của nhà nghệ sĩ thưởng thức ông văn hay, (có lẽ họ là những nghệ sĩ không tự biết). Mà nếu hôm ấy buổi xe lại có lãi, thừa được vài hào, thì cái thú của họ thực là vô cùng tận.

Cho nên quanh mẹt hàng của bà cụ phố hàng Khoai, bao giờ cũng vây một, hai vòng người. Thỉnh thoảng, chúng ta được thấy một vài nhân vật lạ : một vài người, không biết ở đâu và sống bằng cách gì, gầy gò và rách rưới, nhưng quần áo rách là những thứ quần áo sang trọng trước kia. Nhìn kỹ thì biết là những người nghiện ; phải, mà chỉ có những người nghiện mới biết đưa miếng giò lợn lên ngắm nghía một cách âu yếm và thiết tha nhường ấy, mới biết khà hớp rượu một cách ngon lành như vậy, mới biết đưa tay có móng đen, véo đĩa xôi một cách chắt chiu như thế kia; họ tính từng xu, thêm bớt từng tí mỡ, và mặc cả từng khoanh giò ; nhưng cái nhăm nhía, cái lờ đờ mắt ngắm nghĩ đến vị miếng ăn, đủ tỏ một tâm hồn cảm giác không thường, cùng với một sự từng trải đã qua nhiều đau đớn.

Cái ngon ăn ấy cũng dễ lây lắm. Cả đến chính bà hàng cũng theo được cái nền thưởng thức. Những lúc vắng khách, bà cũng rót một chén rượu to để cạnh, và thong thả tự nhắm những thức ăn chính tay mình làm ra .. Có lẽ bà tự lấy làm bằng lòng : vì mắt bà lâu dần mờ say đi, tay bà dính thêm nhiều mỡ, và bên thúng thêm một đống xương con... It ở đâu mà được người bán cùng với người mua cùng là tri kỷ, hiểu các vị một cách thấu đáo như thế, và cùng bàn chuyện về xôi, giò, chả với cái dễ dàng thân mật của những người kính phục lẫn nhau.— Ở đâu, nếu không ở chốn Hanoi 36 phố phường ?

. . . . . .

« Giờ ăn đã no rồi ; rượu đã làm cháy khô cuống họng. Còn gì bằng một chén nước chè nóng, một lá giầu tươi, một điếu thuốc lào ở cái điếu rõ kêu? Vậy xin mời các ông sang bên « *hàng nước cô Dần* »...

(Còn nữa)

Thạch-Lam

HUY CẬN

LỬA THIÊNG

IN TOÀN HAI MÀU

SÁCH DÀY 120 TRANG

TRÌNH BÀY MỸ THUẬT

ĐỜI NAY

CHUYỆN

KIỂM DUYỆT BỎ MỘT BÀI

KIỂM DUYỆT BỎ

T. VÂN

Một cuộc thí nghiệm

Có tin rằng một bác sĩ người Nhật đã làm xong một cuộc thí nghiệm rất ngộ nghĩnh, nhưng rất có ý nghĩa.

Bác sĩ nuôi rất nhiều chuột, cho ở từng khu một, mỗi khu năm mươi con, và cho chúng ăn uống khác nhau. Cứ mỗi khu lại ăn uống theo lối ăn uống của một giống người,

. . . . . .

Kết quả của cuộc thí nghiệm ấy đã khiến bác sĩ ngạc nhiên. . .

. . . . . .

. . . . . ; những con chuột ăn theo lối Ấn-độ thì... chóng to lớn lắm, nhưng tính tình hiền lành ; còn những chuột ăn theo lối Viễn-đông thì đã vừa nhỏ lại vừa lù dù, ưa thụ động hơn là hoạt động.

Nếu cái trí này có thật thì loài người cũng như loài vật, đều chịu

ảnh hưởng lớn lao của sự ăn uống, và người ta có thể nói : Anh cho tôi biết anh ăn những gì, tôi sẽ nói cho anh rõ anh là người thế nào.

T. VÂN

Tin mỹ-

Huế — Hội Quảng Trị nhờ ông M. kiến trúc sư sở Công tác Huế vẽ kiểu Hội quán của Hội. Kiểu hoạ xong đưa trình Đại hội đồng được toàn thể ưng thuận. Cả Ủy ban cử ra trông nom việc xây dựng Hội quán và Thành phố Huế cũng không thấy cần phải sửa đổi gì Kiến trúc sư đã vội vàng xoa tay hỉ hả, đợi ngày tác phẩm của mình hiện hình ra tòa Hội quán.

Nhưng ở xứ này, mấy khi lại giầu dị đến thế ! Nhà Hội quán vừa đặt móng đã thấy ngay mấy ngài hội viên muốn tỏ ra mình sành khoa kiến trúc. Các ngài ấy buộc Ủy Ban xây dựng sửa một vài chỗ theo mỹ ý của các ngài. Những ngài hội viên khác thấy vậy, đâm ra nghĩ ngợi : nếu không bắt thay đổi gì, chả hoá ra mình xoàng khoa kiến trúc à ? mình kém những ông Hội viên kia à? Phải sửa đổi, bất cứ sửa đổi cái gì, miễn là có sửa đổi ! Các ngài nghĩ rồi các ngài làm. Rồi các ngài được thỏa ý. Riêng có kiến trúc sư đi vắng về, ngẫn người ra, không nhận được cái kiểu mình và những vết tích, tìm tòi mỹ thuật cùng sự tiện lợi trong tòa kiến trúc đang xây giở. Ông ta bèn tìm mấy ngài hội viên, can, khuyên, giảng giải, vận động. Vô hiệu ! Ai có ý về kiến trúc của người nấy chứ ! Bất lực, ông viết ra báo Ngày Nay nhờ phân vua hộ với công chúng rằng nhà Hội quán ấy không phải hoàn toàn công trình sáng tác của ông nữa và ông không còn trách

XA GẦN

. . . tranh thuật

. . . . . nước Annam bình tĩnh của ta vẫn có những cuộc . . . . tranh nho nhỏ, những cuộc . . . . tranh giữa các làng.

Dân những làng lân cận chửi nhau, đánh nhau, giết nhau nữa vì những cớ cỏn con, nhỏ nhặt như những cớ xui chiến. . . xảy ra, vì dân làng này chửi ông thần hoàng làng kia, vì dân làng kia chiếm được một cái bãi cát bồi mà làng này không được, vì dân làng này đào giếng động long mạch làng kia hay vì những lẽ ghê gớm tương tự như vậy.

Đến ngay trong một làng nữa, nếu chia ra làm hai ba thôn, rồi cũng đến xảy ra những chuyện ấy. Không nói đâu xa, vừa đây ở tỉnh Hải-dương một vụ án mạng xảy ra cũng chỉ vì thế. Nguyên làng Vũ Xá có hai thôn là thôn Tôn với thôn Mạc và 26 mẫu công điền. Lâu nay thôn Mac chỉ được hưởng có 7 mẫu, còn thì về phần thôn Tôn cả. Gần đây thôn Tôn lại kêu nài vì thôn dân mình đông hơn, và vì vậy, quan trên có cấp thêm cho thôn Tôn ít mẫu nữa.

Dân thôn Mạc không bằng lòng, và lúc dân thôn Tôn đến nhận ruộng, dân thôn Mạc ra cật vấn rồi lời qua tiếng lại y như những lời diễn thuyết của các nhà ngoại giao có tài. Kết cục, hai bên dân ập lại đánh nhau : dân thôn Tôn có bốn người bị thương nặng còn dân thôn Mạc bị thương bảy tám người và có một người rập sọ chết.

Cuộc chiến tranh đến đó chưa chắc đã kết liễu dù có quan trên về mở cuộc điều tra, vì rồi đây, lòng hiềm thù hai bên có thể nặng hơn lên nữa. . . . .

KIỂM DUYỆT BỎ

T. Vân

thuật

nhiệm gì về việc đó.

Câu chuyện xảy ra chả lấy gì làm lạ. Có những người không là ông Lang bao giờ, gặp ai ốm cũng mách được một thứ thuốc, thì hạng người không học hay vỡ vẽ khoa kiến trúc làm ra mình sành khoa ấy lắm cũng không phải là những quái nhân. Chỉ lạ một điều rằng Hội Quảng Trị có lắm ngài hội viên sành khoa kiến trúc đến thế, sao lại nhờ ông M. vẽ kiểu Hội Quán làm gì ? Sao không giao cho tất cả các ngài ấy, mỗi ngài nghĩ kiểu một bộ phận của nhà Hội Quán ? Thí dụ nhờ ông A kiểu buồng ngồi chơi, ông B kiểu cái thang, ông X kiểu nhà tắm, ông Y kiểu mái nhà, ông z kiểu khung cửa, vân vân... Khi các ngài vẽ xong, chỉ việc chắp các kiểu lại là thành kiểu toàn thể nhà Hội Quán. Một kiểu đặc biệt về sự am hiểu khoa kiến trúc trong đó ngài hội viên nào cũng có thể tự phụ đã dúng tay vào phần sáng tác.

●

Hanoi — *Hai bức tranh vẽ quảng cáo . . . . . đã dán la liệt ở các phố từ mấy tháng nay. Nếu ai chưa nhìn thấy, nên mang theo kính hiển vi, chịu khó soi lên các bức tường ngoài phố Hanoi thì sẽ gặp.*

Bức tranh dán trước nhất sau này : một con thuyền đề chữ loterie indochinoise, trong thuyền một cô đồng rụt cổ ngồi dưới cánh buồm. . . . . Cạnh thuyền mấy làn sóng lượn thành mấy câu thơ quảng cáo cho cuộc xổ số.

Bức tranh dán sau như thế này : một bàn tay ấn lên mẩu giấy đề 1p, bên cạnh mọc hai bàn tay khác đỡ cái đĩa, trên có chuỗi hạt trai lòng thòng, có ông quan che lọng, có bò, có lâu thủy, có trâu rừng, xe hỏa, ruộng, núi, bể, giấy bạc, tiền thư.... còn gì nữa ?

Cả hai tranh quảng cáo đều là tác phẩm của một họa sĩ. Nên nó bày những đức tính giống nhau. Cả hai kiểu cách, lần thần, tỉn mỉn, vụn vặt. Cả hai mờ mịt, rối beng như cố ý không cho ai nhìn rõ. Trên một tờ tranh, có mấy chữ lắt nhắt đề ngày mở số.

Chắc tá : giả sợ như thế người ta còn có thể nhìn được, nên chung quanh bôi ngay mấy vết xanh xẩm cho nó bị đi. Cách xếp đặt đềnh đoàng, loãng như canh nước sôi. Những màu tẻ ngắt nhìn xa nhợt nhạt. Kết quả : những tờ tranh ấy biến vào màu tường.

Người ta cứ tưởng những tranh quảng cáo như thế cốt để nhiều người, thật nhiều người chú ý, theo thói thường bao giờ cũng lòe loẹt, tách bạch, sống sượng như đấm vào mắt người ta, mới có thể bắt được cả những người ngơ ngáo đăng trí nhìn đến. Có người bảo dụng tâm của họa sĩ là không muốn cho ai nhìn những sản phẩm ấy của mình, vì, tự xét nó rất xoàng. Nếu vậy thì hay quá ! Nhưng giá họa sĩ đừng đề dán lên tường những tờ tranh đó thì hay hơn. Vì tường sẽ đỡ bẩn hơn nhiều.

TÔ-TỬ

THƠ TRÀO PHÚNG

CÁC CÔ KÉN CHỒNG

(qua các thời đại)

Ngày xưa, nhớ lại thủa sùng nho,
Cái óc kén chồng của các cô
« Chẳng hám ao liền cùng ruộng cả.
Chỉ tham nghiên bút của anh đồ. »

Vì cảm anh đồ tài học rộng,
Công danh mai hậu đầy hi vọng :
Học thì thi đỗ, đỗ làm quan.
Thỏa chí các cô thêm vững lọng.

Thời buổi xoay vần, mạt vận nho,
Buồn tênh nghề, cử chịu nằm co...
Các cô chả hám anh đồ nữa.
Kén bọn nhiều tiền, danh giá to.

Các cô xoay kiếm chồng thông phán
Cũng bọn tai to, phường mặt lớn.
Tuy chiếc lương còm, bổng lộc xuông
Một thời oanh liệt, vênh vang chán !

Rồi « sao » Thông Phán cũng u mờ.
Khiến các cô mình thôi ước mơ,
Cải cách kén chồng theo tiến hóa,
Đi tìm mặt khác để trao tơ.

Rồi trường Đại-Học mở, đồ xộ,
Và các sinh viên trông tuấn tú
Khiến các cô mình quyết phát ngôn :
« Phi cao đẳng bất thành phu phụ. »

Lòng các cô mình mấp máy ham
Nhảy lên bà đốc với bà tham,
Những danh tốt đẹp, nghe kêu quá.
Một dạo vang lừng khắp nước Nam.

Nhưng tham với đốc rồi đây cũng
Sẽ bị các cô coi rẻ rúng,
Để kén anh chường tốt mã hơn,
Theo đường tân tiến càng bay bổng —

Ngẫm các cô mình kén quẩn quanh,
Chung qui chỉ cốt hám công danh.
Trách chi cửa miệng người ta mỉa :
Con gái An-Nam cóc có tình...

TÚ-MỠ

Loại Sách Hồng
còn một số
rất ít

1.) Ông đồ bề *(hết)*
2.) Con cá thần *(hết)*
3.) Quyển sách
4.) Hai thứ khôn

Ngày Nay
TÒA SOẠN và TRỊ SỰ
80 Grand Bouddha
HANOI
Téléphone 874
Giá báo mỗi số 0p12
Một năm : 4p60
6 tháng : 2p40
Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm
Mandat và thư xin gửi cho :
M. le Directeur de la Revue
Ngày Nay — Hanoi

NHẬN XÉT NHỎ

Một chuyến tàu

của Thanh-Tịnh

Nói đến một chuyến tàu là nói đến một cảnh hoạt động vô ích, chật và đông. Nếu hành khách không đủ số để làm chật toa tàu thì đã có hành lý và hành trang. Kiếp của nó là phải thế. Tàu phương Đông cũng như tàu phương Tây.

Nhưng qua vài cái ga nhỏ, con tàu lại trút ít nhiều hành khách để chờ đến ga lớn thâu nhận được nhiều hơn. Lớp người cứ lên xuống đều đều trong đêm tối hay giữa ban ngày, rất ồn ào để không làm thêm một việc gì khác lạ. Lúc nào họ cũng hấp tấp, cũng vội vàng như người đi chữa lửa, nhất là lúc xuống. Khi đứng được ở sân ga, họ liền thở dài khoan khoái. Họ còn sung sướng đứng nhìn bọn người khác khổ sở về mấy cái hòm nặng hay đang loay hoay chuyển ít vật nhẹ nhưng hình dài. Đồ đạc kéo xuống được, họ không cần lo gì nữa. Nếu nặng lắm thì thuê người khiêng, nếu bừa bãi thì còn thì giờ sắp chán. Đến lúc ấy họ mới chịu chào hỏi những người đi đón. Và mấy người này cũng biết đi đón có nghĩa là chuyển đồ dùm cho người đi, chứ không phải để đợi bắt tay hay hỏi chuyện vặt. Người đi đưa lại khác. Nghe tàu sắp đến, họ tìm đủ các cách để chuyển đồ lên toa. Nhưng công việc ấy vẫn chưa cần lắm bằng việc tìm chỗ ngồi. Thấy tàu rộng quá họ đến nằm dài trên ghế cốt để tìm chỗ... ngủ cho người đi. Vì thế chuyến tàu đứng lúc nào cũng chật hơn chuyến tàu đang chạy. Hành khách cũng như hạt gạo trong ô, lắc lắm thì thấy lưng và thấy gọn.

Một toa tàu là một thế giới. Hành khách hẳn học giận nhau một chút lúc chen lên toa tàu, nhưng nếu ngồi được gần ngau thì họ quen và thân ngay. Vì ngồi sát bên cạnh — có khi hằng ngày hằng đêm — không chuyện trò thì không cũng chướng. Sự tình cờ đã bắt họ ngồi gần nhau nghĩa là họ đã có duyên từ kiếp trước. Trước kia họ là người không biết nhau nhưng toa tàu có khi giới thiệu cho họ biết nhau đời. Họ quen rất dễ, thân rất nhanh và con tàu là một dây buồn khách sơ sài nhưng đằm thắm.

Có người mở một cuộc tình duyên từ ga này đến ga khác. Cũng có khi kéo dài trên hai ba tỉnh, hay gặp nhau trong đêm tối để chia lìa trong sáng hôm sau. Ai có biết không trên con tàu có nhiều đám hỏi thầm và nhiều tình yêu trộm. Và cũng trên con tàu, nhiều tuồng đời đã diễn trong chật hẹp và chạy trên đường xa.

Lắm người quá hảo tâm, mỗi lần ăn thức gì thì đem phân phát cho bọn ngồi chung quanh cùng ăn. Người nhận được liền mở giỏ, giở rương lấy thức ăn riêng của tỉnh mình ra mời lại. Trong một toa tàu người ta có thể nếm quà bánh của trăm phương hay biết giọng nói lối lịch của người trong tứ xứ.

Con tàu

Con tàu chỉ biết chạy để ngừng và ngừng để chạy. Nó đã chở muôn vạn linh hồn nhưng không ai nhớ nó cả. Người ta chỉ biết lạnh lùng nhắc: « Con tàu năm trước, chuyến tàu năm nay. » Rồi quên ngay lúc tiếng còi tàu đã lần yên trong xa vắng, hay bóng con tàu chìm hẳn trong bóng dày đêm.

Người ta cũng có nói : Chuyến tàu ra Bắc ! nhưng cốt để nhớ con người phương Bắc chứ không thiết đến con tàu. Cho đến người hành khách vội vàng cũng vui mừng khi rời được nó. Lắm người còn than, phiền quá nặng đến dùng câu : Cái nạn đi tàu !

Qua nhiều núi, thấy nhiều sông, mấy toa tàu đã thâu nhận gió trăm phương. Trong lúc mấy giây bánh mở phủ dưới lớp bụi muôn đường và muôn bến.

Tàu có rất nhiều, nhưng không ai cần phân biệt. Biết chạy trên đường muôn dặm và biết dừng trước mỗi ga, đó là con tàu. Tàu có nhiều nhưng chỉ nhận được một tên.

Người đi đón cho nó là bậc ân-nhân, kẻ đi đưa xem liền là quân bạc ác. Vì thế trong một tiếng thét kéo vang rền buồn hay vui lại tùy theo đưa tình hay đón mộng. Nhưng cũng có kẻ đưa sầu, cũng có người đón hận, trong biển tối của lòng có ai dò hỏi được đâu.

Con tàu vừa lạnh lùng vừa niềm nở chạy từ nắng ráo, đến mưa dầm nối chiều tà với đêm tối. Con tàu còn biết chắp nối muôn phương và bắt đời hành khách ngừng lại cho đến nhà ga sau cuối.

Vì thế trên con tàu, có ai thấy tấm lịch của ngày tháng đâu !

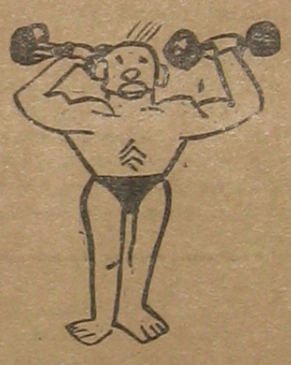
THANH-TỊNH

— Sống không giả thù được nó thì chết lắm ma bóp cổ cả họ nhà nó.

Những cái khó khăn trong sự

LUYỆN TẬP THÂN THỂ

DÚNG CẠNH nhiều môn Thể-Thao sự Luyện-Tập-Thân-Thể không phải là một sự khó khăn. Đó chỉ là những cử chỉ rất dản dị, hằng thường : đưa tay lên, hạ tay xuống, nốn mình lại, ngẩng mình lên, vặn người sang bên phải, vặn người sang bên trái, vân vân... — Và chỉ cần có người chỉ bảo cho một vài lần là một người... — không ngu độn lắm, có thể tập được đúng cách ngay — Vậy mà có rất nhiều người dã từng hăng hái, ngày ngày có đủ can đảm bỏ một ít thì giờ ra để mà luyện tập rất chuyên cần ; thế mà sau vài ba tháng, kết quả vẫn không thấy gì và họ hoàn toàn thất vọng, đem lòng ngờ vực đến cả những sự mầu nhiệm của môn Luyện-Tập-Thân-Thể mà từ xưa đến nay đã bao nhiêu người ca tụng ! — Vậy thì vì một lẽ gì ?

Ta nên nhận xét rằng, nếu mục đích của một phần đông các môn Thể-Thao là đạt đến một nghệ thuật cao siêu, thì mục đích duy nhất của sự Luyện tập thân thể chỉ là đưa người ta đến một kết quả rõ rệt về sức khỏe, về sự nở nang gân cốt và sự tốt đẹp của thân hình.

Vậy thì, trong nhiều môn Thể-Thao người ta cần phải có thiên-tài hay ít nhất là những người có khuynh hướng riêng về môn đó. Trái lại trong sự Luyện-tập-Thân-Thể, muốn đạt được đến những kết quả theo ý muốn, người ta không cần phải có biệt-tài như trên, song ít nhất cũng phải theo thật đúng vài điều kiện chính thức.

Những điều kiện đó là :

A.) Cần phải tập theo một phương pháp nhất định và rõ rệt.

B.) Những buổi tập luyện, trong lòng phải hết sức bình tĩnh, tin ở kết quả, và tập một cách hết sức hăng hái, vui vẻ.

C.) Cần phải tập thật chăm chỉ và đều, không được sao lãng, nay tập mai bỏ.

D.) Và cuối cùng cần phải nhẫn nại, tập thật lâu bền ; nếu ba tháng chưa có kết quả thì năm tháng, nếu năm tháng chưa được toại ý thì đợi một năm, không được thất vọng.

Từ tuần sau tôi sẽ bắt đầu viết các bài thuộc về thực hành. Tôi sẽ nói đến các cách tập luyện và bàn luận về các cách tập luyện riêng của từng người béo, người gầy, của đàn bà, của trẻ con, của người người lùn, người gầy quá, vân vân...

Tôi mong rằng sẽ giúp ích được cho tất cả các ngài nào thành thực muốn giáo hoá lại cái thân thể của mình để có thể lại sống một cuộc đời yên vui, tươi đẹp...

NGUYỄN-HỢP-VỸ

SÁCH MỚI

— **Vua Quang Trung** của *Phan-trần-Chúc* do Lê Cường xuất bản, giá 0p60

— **Thả-Cỏ** phóng sự tiểu thuyết, của Nguyễn-Tố, giá 0p22.

— **Ăn chơi**, phóng sự về những khoé lừa gái, của Hy Sinh, giá 0p25.

Thư ngỏ cùng ông chủ tiệm thuốc

Phục dáng dược hàng

130, Rue de Paris — Chợ-Lớn

Ngày 2 và 24 Juillet chúng tôi có biên thư bảo đảm để nói rõ ngài biết rằng : trong việc đăng quảng cáo cho quý tiệm ở Ngày Nay, ngài còn thiếu của chúng tôi : 20$00 nữa. Viết nhắc ngài như thế, chúng tôi tin rằng ngài sẽ vì thanh danh của quý tiệm mà thanh toán món nợ đó ngay cho. Thế mà tới nay, chúng tôi cũng chưa thấy ngài đã động tới việc đó.

Vậy sau khi đọc bức thư này, chúng tôi mong rằng ngài sẽ gửi ngân phiếu ra trả ngay cho. Vì bao giờ chúng tôi cũng vẫn tin rằng ngài sẽ không bán rẻ danh dự cùng tín nhiệm của quý Đại-dược-hàng bằng món tiền nhỏ mọn 20p00.

Nay thư

Phòng quảng cáo Ngày Nay

Đã bán gần hết

GÁNH hàng hoa

của

KHÁI-HƯNG và NHẤT-LINH

(Tái bản)

Giá 0p60

Đời Nay xuất bản

LỜI KHUYÊN BẢO

NHỮNG NGƯỜI MỚI VIẾT VĂN (1)

Bây giờ đã là thời kỳ làng văn tấp nập và trên các hàng sách những tác phẩm đua nhau ra mắt thiên hạ chưa ? Đã là thời kỳ mỗi nhà xuất bản là phòng đợi của các nhà văn các tuổi và là cái cửa vinh hạnh để các bậc tài năng bước ra đời chưa ? Và đã đến chưa cái thời kỳ việc xuất bản là một việc quan trọng trong sự hoạt động của một nước, và việc cho ra đời một tác phẩm là một vấn đề lớn cho các nhà văn ?

Những lời dẫn dụ sau này, dù thời kỳ nhiệt liệt kia đã đến hay chưa, sẽ là những lời rất có ích cho các nhà văn ở nước ta. Đó là sự khôn ngoan của kinh nghiệm mà chúng ta nên để một tai chăm chú đến ngay từ bây giờ.

Cuộc ứng cử cho cuốn sách đầu

(Tiếp theo)

KHI « người đọc » trả lời bạn về tác phẩm bạn đã trao cho người ấy, bạn chỉ nên nhận biết lấy cái kết quả bấy giờ : nếu là kết quả hay thì bạn khắc biết cách coi thường những lời dẫn dụ và bắt bẻ mà có lẽ họ kèm theo lời nhận in tác phẩm của bạn. Nếu kết quả chỉ là một sự từ chối, thì bạn sẽ khó lòng mà không cả tin ở cái lý do họ viện ra để che đậy lời từ chối. Nhiều nhà văn tự để cho mình mắc lừa những lời ca tụng nhảm tai mà một người nhã nhặn thường dùng để có ý bao vàng viên thuốc đắng (2). Họ sẽ đến chỗ khác, đưa ra một bức thư trong có câu : « Quả thực chúng tôi ngợi khen cái tài của ông » như đưa ra cái chứng chỉ rằng họ rất có tài. Nhưng « người đọc » sau cứ trông thấy bức thư kia cũng đã sẵn sàng viết bức khác cùng một giọng như thế.

Tôi đã từng thấy những nhà văn bị từ chối lấy những lẽ khước từ mà người ta đưa trả mình cùng với mớ văn mình để xây dựng thành cả một tình thế mới : « sự khủng hoảng hiện thời của nghề bán sách ». « sự hoan nghênh phần nhiều lãnh đạm mà công chúng thường tỏ ra đối với riêng những tác phẩm có một tính cách quá đặc biệt ». Trả lời những nhà viết tiểu thuyết, người ta bảo rằng tiểu thuyết đang bị khủng hoảng, còn với những nhà văn khác, người ta lại bảo hiện thời không thể nào bán được những sách không phải là tiểu thuyết. Những lời chối khéo ấy chỉ đúng với những tác phẩm không ra gì thôi. Bởi vì trong các loại văn, những của bán không ai mua vẫn là bị khủng hoảng. Nhưng tôi đã từng thấy những tác giả trẻ tuổi : chắc hẳn vì đã bị từ chối hai lần bằng những lời lẽ giống nhau, vin vào đó mà phát biểu những lời phán đoán rất bi quan về toàn thể văn chương : họ tuyên bố sự suy vong không phương vãn hồi của loại văn mà họ đề tâm theo đuổi ; Vì thế, tôi khuyên tất cả những nhà văn có sách để người ta nhận in nên đọc hết trong cả thời kỳ chờ đợi của mình, bản kê những sách xuất bản trong nước. Nếu bị từ chối, họ sẽ không bị lừa, bị phỉnh và thành người lố bịch tức cười ; và họ sẽ biết rằng dầu sao cũng có cái gì vẫn đang xuất bản đấy ; nếu họ được người ta nhận, thì tấm lòng kiêu căng chân chính của họ sẽ không làm cho họ quên hẳn đi rằng tuy thế vẫn có cả những thứ khác ra đời.

Nếu bạn bị từ chối, hoặc sẽ có thể bị từ chối, bạn cũng đừng nên thất vọng ngay : hạn hãy tự nhủ mình rằng mỗi nhà xuất bản chuyên chú về một hạng riêng, rằng mình phải gặp trúng một người đọc vui tính ; cần nhất bạn phải tránh hai sự lố bịch, hai dáng điệu không còn hợp thời nữa đâu :

... Một là : — Tránh cái vẻ một văn tài bị người ta không nói đến. Hiện nay, viết thành một cuốn sách, bạn có tám phần mười cái may mắn được ra đời. Các nhà xuất bản chỉ cần có sách để in. Sách ra đời quá dễ dàng ? Người đáng phàn nàn nhất ở đây là công chúng...

2. — Một nhân vật nữa lố bịch một cách kỳ diệu, đó là anh chàng tác giả hay nghi ngờ. Anh chàng này là người làm tôi nhà xuất bản một cách rất chăm và khi người ta giữ bản thảo của mình quá lâu, hoặc khi người ta bảo rằng bản thảo của mình thất lạc, anh chàng liền nhìn ngay thấy có điều gian dối ở trong. Thế rồi anh ta lục tìm trong các sách của nhà kia in ra và chẳng bao lâu đã vớ được một quyển văn trong đó có những « liên lạc » không thể chối cãi được với cuốn văn của anh chàng mà người ta không nhận, và người ta đánh thất lạc mất của anh chàng ! Anh chàng vội gào lên tố cáo sự ăn cắp văn và chế tạo trên phong tục làng văn những thiên trinh thám tiểu thuyết rất hay kỳ bí(3). Nhưng cái loại người điên ấy thường thường chẳng làm hại được ai.

Jean Prévost

(Traité du débutant)

T. L. dịch

1 — Xem Ngày Nay từ số 216.

2 — « *Bao vàng viên thuốc đắng* » (dorer la pilule) là một thành ngữ dùng để nói : khéo phỉnh nịnh cho người ta nghe những lời hoặc nhận những điều khó chịu.

3 — Người dịch tưởng chừng đọc thấy những tiếng vang của câu chuyện bản thảo « *Ngược Dòng* » hồi nào. Tác giả *Ngược Dòng* không đưa bản thảo để in, nhưng đề dự thi, và cũng không được người ta nhận, và, sau cùng, cũng hành động như cái nhân vật tả trên đây.

Đã có bán

LẠNH LÙNG

(tái bản)

của **NHẤT - LINH**

Giá 0p.50

NGƯỜI HÀ TIỆN

Tôi là triệu phú : rất nhiều yêu,
Buồn nhớ mùa thu với buổi chiều...
Nhưng cả đời nghèo nàn, túng thiếu,
Bởi vì tôi chẳng dám chi tiêu ;

Cảnh đẹp người tươi chẳng dám trông;
Sợ lòng xao động lửa say nồng ;
Thoáng yêu ý nhớ vô-tình đến
Đã vội « Người kia có biết không ?

Tay đè lên đống cỏ vô biên ;
Mắt ngó thao thao sợ mất tiền ;
Ngơ ngác như người đi lạc lối » :
Người cho kiểu cách kẻ cho điên.

Nhưng mặc ! Tôi riêng chỉ biết tình ;
Ai cười ai nói cũng làm thinh.
Tôi dành vàng ngọc, cho Người ấy ;
Tôi có tiêu đâu lấy một mình.

TẾ-HANH

SỐNG VỘI

Trong tôi vang vẳng dư vang
Điệu buồn của lá thu vàng rơi thưa.
Trong tôi thoang thoảng hương đưa
Có hoa tàn cũ, mộng xưa vẫn màu.

Mây trời nhuộm bóng thương đau,
Lá hoa héo rũ, nắng mầu nhạt tơ.
Hơi sương nhỏ lạnh lòng thơ.
Tôi nghe rợn ngợp nước mờ nao nao...

Biệt ly tụ hợp thời nào,
Thường vương khắp nẻo, nhớ bao từ bề...
Thu đi lâu quá không về ;
Lòng chờ vội sống giữa hè ít thu...

TẾ-HANH

KỊCH MỘT HỒI

NHÂN VẬT : CHÀNG, NÀNG, BEPO

Chuyện xảy ra ở một cảnh «nhà quê» Hoa Kỳ, trong một khu rừng cây râm mát gần một khách sạn nghỉ-hè. Tháng bảy. Trời nóng bức. Một con đường nhỏ chạy ngang qua sân khấu; giữa đường, một khúc cây rêu xanh bọc kín. Trong đám lá rợp, có một khoảng quang đãng : Người ta đoán thấy đâu đó có giải nước của hồ ao.

Sau khi mở màn, người ta chỉ nghe thấy tiếng chim hót và tiếng gió thổi rì-rào trong cây. Thốt nhiên, cách đó không bao xa, tiếng một người ngã xuống nước và tiếp liền tiếng khiếp sợ của một người đàn bà kêu cứu : « Cứu tôi với ! Cứu tôi với ! Ai cứu tôi !... » Tức thì, tiếng cành gẫy trong đám cây. Một tiếng khác — lần này thì là tiếng đàn ông — nói lớn : « Ở đâu kêu đấy ? Ở đâu ? » Tiếng đàn bà lo sợ đáp : « Ở đây ! Cứu tôi với ! Mau lên ! » Lại những tiếng cành gẫy. Người đàn ông nói lớn: «Có tôi đây ! Tôi đến đây !» Rồi «ùm» một cái lại có tiếng người vừa nhảy xuống nước, ở phía có người ngã lúc nãy. Yên lặng một hồi.

CHÀNG, *bước ra sân khấu, quần áo ướt đẫm và mang trong tay một người thiếu nữ cũng ướt như chàng.* — Tội nghiệp ! rõ tội nghiệp cho cô em quá !... Bây giờ hãy đặt cô ta xuống đây. (*Chàng đặt Nàng xuống cỏ.*) Thế... Chậc ! tay mình ướt thế này thì... khăn *mu-xoa* đâu rồi không biết ? À đây rồi... ở trong túi này. . (*lấy khăn ra*). Nhưng cũng quá tội ! (*Vứt khăn đi, Chàng cúi nhìn người thiếu nữ.*) Không thấy cô ta nhúc nhích... (*Lo ngại*). Hừm ! Xem nào !.. (*Chàng quỳ gối cạnh Nàng rồi ghé tai nghe ngực Nàng: bấy giờ mới yên tâm.*) Vẫn thở được... Có lẽ mình phải cởi áo ra mới được ? Gớm ! Cũng ướt đẫm cả rồi ! (*Chàng vắt áo lên khúc cây.*) Để thế cho nó ráo bớt đi một tí... Quái nhỉ ! cô bé vẫn cứ nằm im bắn bặt. Đến phải dùng phép cứu thở mới được. (*Chàng lại quỳ xuống bên đầu người thiếu nữ và cầm hai cánh tay đưa lên đưa xuống theo lối tập thở, miệng thì đếm nhịp :*) Một... hai... ba... bốn.. (*đếm đến mười.*) Phải xoa cả hai chân nữa mới được... Tháo đôi giầy này ra đã. (*Chàng tháo giầy ở chân Nàng*). Nào !... (*xoa mạnh một lúc lâu rồi ghé xuống nghe ngực*). Khá đấy ! Thở đều lắm... Quả tim đập cũng như thường... Ồ này... (*Nàng vẫn nhắm mắt nhưng bắt đầu đưa tay trái lên và bá lấy cổ Chàng*). Ô này!. Lại ôm lấy cổ mình, này ! Kể cũng dễ chịu... Nhưng mình để thế này bất tiện... (*Chàng vẫn ngồi khom cạnh Nàng.*)

NÀNG, *tiếng yếu ớt.* — Me ! Me ơi !

CHÀNG. — Sao lại ?..

KỊCH VUI HOA-KỲ

THẾ-LỮ *phiên dịch*

CÂU NGƯỜI NGHĨA HIỆP

NÀNG. — Me ơi ! Ma-má ơi !

CHÀNG : Mình đứng được dậy thì..

NÀNG. — Me đến đây con sung sướng lắm !.. Me ơi ! Me ẵm con lên đi, me ! .

CHÀNG, *tìm cách đứng lên.* — Cô ấy bám chặt quá không dậy được.

NÀNG, *vẫn không buông.* — Me, ôm lấy con ! Bế con lên !

CHÀNG. — Nhưng quả tôi không phải là me cô.

NÀNG, *giọng nũng nịu.* — Me không muốn ôm con hôn như mọi khi à ? (*với*) hữ me ?..

CHÀNG (*nhìn trước nhìn sau biết không có ai, mới nhẹ nhàng ôm và hôn Nàng.*)

NÀNG. — Ú ù ! me ngoan quá ! (*Nàng rúng mình*) me ẵm chặt lấy con đi,.. ôm rõ chặt, cơ !.. Con.. con vừa nằm mơ sợ quá !

CHÀNG. — Nhưng... Chậc !... Nhưng... cô có mơ đâu !

NÀNG. — Có đấy, con nằm mê đấy, con... (*Lúc đó Chàng đã vực Nàng ngồi dậy, Nàng chợt mở mắt nhìn chung quanh.*) Ơ... tôi ở đâu thế này ?..

CHÀNG, *ngạc nhiên.* — Cô không biết sao ?

NÀNG. — Không.

CHÀNG — Thế để tôi kể lại cho cô biết vậy. (*Giọng người dẫn dường :*) Chỗ này cách khách sạn Poland ngót một cây số, một miền thuộc về Hoa-Kỳ, tại Mỹ-Châu...

NÀNG, *mơ hồ.* — À thế ư ? (*Một lát.*) Thế nhưng còn ông, làm sao ông lại đến được đây ?

CHÀNG — Tôi đi dạo mát, tình cờ đến.

NÀNG. - Ông có nhà ở đây, phải không ?

CHÀNG. — Không, tôi ở gần đây, ở trong nhà khách sạn. Tôi mới đến ở đấy từ sáng hôm nay. Chả trời nóng bức không chịu được. tôi mới đến chỗ râm mát này... để tìm sự mát mẻ.

NÀNG. — Ông nghĩ giỏi thực : tìm cái mát ở bóng mát thì thường thấy được mát. Ừ, thế rồi sao ?...

CHÀNG. — Sao kia ?

NÀNG. — Rồi thế nào nữa ? Làm sao mà ông với tôi gặp nhau ở đây nhỉ ?

CHÀNG. — Cô không biết à ?

NÀNG. — Tôi chả nhớ được gì hết. Các việc xảy ra tôi cứ mờ mịt không còn nhận được rõ chuyện gì. (*Nàng đứng lên, hốt nhiên kinh ngạc,*) Chết chửa, giầy của tôi .. đôi giầy của tôi đâu rồi ? (*Nàng ngồi lên khúc cây.*)

CHÀNG, *cầm đôi giầy đưa ra.* — Giầy đây.

NÀNG. — Cám ơn ông. (*Nàng nhìn giầy.*) Nhưng không phải giầy của tôi !

CHÀNG, *lễ phép và lạnh lùng.* — Sao lại không phải kia ạ ?

NÀNG. — Tại giầy này ướt.

CHÀNG. — Thì chính thế. Giầy này tất nhiên là phải ướt...

NÀNG. — Thế thì không phải giầy của tôi rồi.

CHÀNG. — Vậy mà tôi tháo ngay chính ở chân cô ra đấy.

NÀNG. — Ông chắc thế chứ ?

CHÀNG. — Chắc ! (*Vẻ nghĩ ngợi.*) Tôi còn nhớ rõ được rằng mỗi chân cô có một chiếc giầy này.

NÀNG. — Lạ lùng thực. (*Cố nong giầy.*) Đây này, ông xem, tôi có xỏ chân vào được nữa đâu ?

CHÀNG. — Là vì nó co lại đấy mà !

NÀNG. — Sao lại co ?

CHÀNG. — Tại nó phải nước.

NÀNG. — Nước ở đâu ?

CHÀNH. — Nước ở dưới hồ.

NÀNG. — Thế ra ở đây có hồ à ? Nhưng đâu ?

CHÀNG. — Trong rừng cây này.

NÀNG. — Hồ lại ở trong rừng à ? Ông chắc chứ ?

CHÀNG. — Trước khi cái hồ nhận chỗ trong rừng người ta có hỏi ý kiến tôi đâu ?

NÀNG. — Hừm !... Tôi không hiểu tại sao ông lại nói chuyện với tôi đến cái hồ.

CHÀNG. — Có gì đâu ! Này nhé... Trước đây mấy phút...

NÀNG, *ngắt lời.* — Thôi đừng chuyện viển vông nữa, ông nên đỡ tôi dậy thì hơn...

CHÀNG, *nhẫn nhục.* — Xin vâng.

NÀNG, *vừa đứng dậy dưới tay dìu đỡ của Chàng vừa đưa tay nắn khắp mình, bỗng kêu :* — Trời ơi !

CHÀNG. — Cô bị đau hẳn ?

NÀNG, *kinh ngạc.* — Trời ơi, quần áo tôi cũng ướt cả !

CHÀNG. — Cố nhiên !

NÀNG. — Thế này thì có kỳ dị không ! (*Nàng nhìn khắp người chàng.*) Nhưng cả ông cũng vậy, ông cũng bị ướt đây này !

CHÀNG. — Có lẽ thế lắm lạ ư ?

NÀNG. — Ồ... Vâng, lạ thực... Sao lại có sự ngẫu nhiên lạ lùng như thế nhỉ ! Sao ông với tôi, cả hai người cũng bị dầm những nước như thế nhỉ ?... Ở đời lại có những sự tình cờ đến thế được... Tôi không thể nào hiểu được tại sao mà... (*Một lát.*) Giá tôi nhớ được rành rọt các việc xảy đến... Nhưng tôi chẳng nhớ được điều gì. (*Chàng đứng dậy và lễ phép đợi cho Nàng*

nghĩ ra.) Kia, sao ông lại đứng đây ?

CHÀNG. — Để đi tìm trí nhớ về dùm cô.

NÀNG. — Lúc này không phải lúc nói đùa đâu ! Mà chắc ông thì ông biết rõ những điều vừa xảy ra cho tôi...

CHÀNG. — Thì tôi chỉ định nói cho cô biết, nhưng cô có để cho tôi nói đâu.

NÀNG. — Ông nói thế nữa ! Tôi vẫn nghe ông đấy chứ. Hơn thế nữa : tôi chỉ những đợi nghe ông nói thôi.

CHÀNG. — Thế thì đây, tôi xin nói. Lúc nãy tôi đang đi dạo mát trong khu này. Tôi bỗng nghe thấy tiếng nhảy tùm xuống nước...

NÀNG, *ngắt lời*. — Nhảy xuống nước ! À phải, thôi, ông đừng nói gì nữa, tôi nhớ ra rồi ! (*Giọng hồi hộp.*) Phải rồi...Thực là ghê gớm !... Lúc ấy trong khách sạn bức lắm. Tôi mới ra ngoài tìm đến ngồi trên một tảng đá bên bờ hồ... Tôi ngồi đó đọc sách. Rồi có lẽ tôi buồn ngủ quá thiu đi, và ngã xuống nước...

CHÀNG. — Cô lúc ấy có kêu lên mà ! ..

NÀNG.— Tất nhiên... Tôi cầu cứu, vì lỡ chả bị chết đuối là gì ?

CHÀNG — Tôi có nghe thấy tiếng cô kêu.

NÀNG — Phải, nhưng tôi vẫn không khỏi bị chìm xuống nước. Phải, tôi bị chìm, chìm nghỉm xuống đến năm sáu trăm thước sâu .. Mà cứ thế xuống hoài... Hình như có bàn tay nào lấy tôi mà lôi tôi xuống tận đáy . . . Tôi kêu lên lần nữa. Thế rồi,... thế rồi... Tôi thấy một cánh tay cứng cáp giữ lấy ngang mình. . . Tôi choáng váng cả người... Tai chỉ nghe thấy toàn những tiếng ù...Rồi tôi lịm đi không biết gì nữa.

CHÀNG — Như thế thì cố nhiên là đến nguy kịch mất...

NÀNG *đứng hẳn lên* — Mà chính ông, (*giọng khen phục*) chính ông đã nhảy xuống nước để cứu tôi !

CHÀNG *khiêm tốn, nói như để xin lỗi* — Thì tôi đã nói cô hiểu rằng .. lúc đó là tình cờ tôi đi qua...

NÀNG.— Trời ơi ! Thế thì tôi biết lấy gì đền ơn ông được đây ? Ông đã cứu tôi khỏi chết ! Ấy thế mà ông bình như cũng không nhận thấy ! Ông là một nhà nghĩa hiệp rồi còn gì ! Hơn thế nữa cơ ! Ông là nhà nghĩa hiệp ân nhân của tôi ! (*Nàng nói đoạn vòng tay quàng cổ chàng*).

CHÀNG *ôn tồn* — Thế ra, bây giờ thành quen tay rồi sao ?

NÀNG — Quen cái gì ?

CHÀNG — Quen bá tay lên cổ tôi..

NÀNG — Ông lấy thế làm khó chịu ?

CHÀNG — Không ! Trái lại nữa kia !

NÀNG — Ông để cho tôi được ngắm ông nhé. Ông thực đã làm một việc anh hùng rất đáng khen ! Suốt đời tôi không bao giờ tôi có thể đền đáp được ơn ông, dù tôi sống được đến trăm tuổi . Tôi xin tặng ông một cái hôn . . . (*Nàng ôm lấy chàng hôn*).

CHÀNG — Cái này là cái thứ hai.

NÀNG — Thứ hai cái gì ?

CHÀNG — Phải đấy. Cái hôn thứ nhất là do tôi tặng cô.

NÀNG — Ông ?

CHÀNG — Tôi, vâng, chính thị.

NÀNG *dụt tay về* — Mà lúc nào vậy ?

CHÀNG — Lúc nãy.

NÀNG — Trong khi tôi bất tỉnh ấy ư ?

CHÀNG — Chính thế.

NÀNG — Sao ông dám tự tiện . . .

CHÀNG *vừa lấy chiếc áo phơi lúc nãy vừa nói* — Bởi vì cô nói với tôi thế... (*chàng lấy hộp thuốc lá trong túi ra*)

NÀNG — Tôi ?

CHÀNG — Cô, vâng, chính thị.

NÀNG — Kỳ dị quá !

CHÀNG — Cũng chẳng kỳ dị lắm. Cô thổ thẻ: « Me ơi ! Me ! Me ôm lấy con đi ! Me hôn con đi ! » (*Chàng lấy một điếu thuốc lá trong hộp ra, vuỉ vẻ thấy điếu thuốc không bị ướt rồi đưa lên ngậm trên môi.*) Thuốc lá khô, may thực. Cô chịu được khói thuốc chứ ?

NÀNG — Thế ra tôi có gọi me tôi ?

CHÀNG — Vâng, mà đấy chính là lời nói đầu tiên của cô nữa. (*Chàng lấy một bao diêm trong túi quần ra.*)

NÀNG *nói dằn tiếng* — Tuy thế, ông cũng chẳng được phép hôn tôi.

CHÀNG — Được chứ. (*Chàng cố quẹt diêm để hút thuốc*) Cô cho phép ?

NÀNG *giận dỗi* — Thưa ông không ạ !

CHÀNG — Cô không cho phép tôi đánh diêm ?

NÀNG — Không phải chuyện ấy..

CHÀNG *đánh mấy que diêm đều không cháy* — Vả cô cho phép nữa cũng vô ích, diêm tôi ướt cả rồi.

NÀNG — Ông đừng lảng chuyện ! Ông cư xử thực không phải tý nào !

CHÀNG — Thì lúc ấy tôi đã cố phân trần với cô rằng tôi không phải là mẹ cô; nhưng cô nhất định chẳng chịu nghe: cô có vẻ biết rõ việc tôi là mẹ cô hơn cả tôi nữa. (*chàng vứt điếu thuốc đi :*) Cô cứ nài ép tôi mãi, rốt cục, không làm thế khác được, tôi bất đắc dĩ phải chiều cô...

NÀNG *ỡm ờ* — Mà tại sao không đừng được chứ ?

CHÀNG *bắt đầu tình tứ* — Tại sao thì cô cũng biết đấy... (*chàng ngập ngừng*)

NÀNG — Tôi biết thế nào được ?.. Tại sao ?

CHÀNG, *ngập ngừng* — Tại,.. tại...

NÀNG. *khuyến kích* — Tại sao nào?

CHÀNG — Tại cô đẹp, cô đẹp lắm kia !

NÀNG — Ông nói ngoa đấy !

CHÀNG — Không, thực thế !

NÀNG—Ông chỉ khéo nịnh thôi !

CHÀNG— Nịnh một cách thành thực... Mà cô cũng nên biết rằng lúc ấy chỉ có cô với tôi một mình. Nhưng dịp tốt không phải ngày nào cũng hiện ra; dịp tốt lại là của rất hiếm nữa : bởi vậy đời mới buồn tẻ... Vả lại, lúc đó cô có phản đối đâu...

NÀNG, *thẹn thùng*. — Tôi không thể kháng cự được : ông xem lúc ấy tôi ngất đi kia mà

CHÀNG — Đúng thế. Nhưng tôi, tôi là một người đàn ông: phải yêu. Cô thì cứ cầu khẩn tôi hai ba lượt!.. Tôi thấy việc đó cũng không khó nhọc tỷ nào hết nên tôi mới hôn cô..

NÀNG — Như thế thực tởm lắm.

CHÀNG — Tôi không nghĩ như cô đâu...

NÀNG — Mấy lần ?

CHÀNG — Gì kia ?

NÀNG — Ông hôn tôi mấy lần ?

CHÀNG — Chỉ có một lần, chỉ độc có mỗi một lần nhỏ mọn thôi...

NÀNG — Rồi hết ?

CHÀNG, *cười nụ* — Vâng, thực chẳng đáng kể đến làm gì.

NÀNG, *đến cạnh và cầm tay chàng*. — Ông nói phải đấy. Cũng chẳng cần quan tâm đến cái nhỏ nhặt làm gì. (*Vẻ khoan dung.*) Tôi tha lỗi cho ông đấy.

CHÀNG — Cám ơn cô.

NÀNG, *lả lơi một chút* — Của đáng tội một cái hôn đền công cứu sống tôi, kể cũng không phải là đắt.

CHÀNG — Chứ không ư? Đó là một giá nề nang, một giá tính hạ nữa.

NÀNG — Tôi còn phải đền ơn ông hơn thế nhiều.

CHÀNG, *đứng yên* — Thật à ?

NÀNG, *đứng gần lại để cho má chỉ cách chàng có một đốt ngón tay*. Thật đấy. (*Một lát*). Thật đấy mà ! (*Chàng không hôn; Nàng ngượng, trách.*) Khi người ta trơ trơ như gỗ thì người ta rất đáng ngồi trên một khúc cây. (*Nàng kéo Chàng*). Ông thử lại ngồi đấy với tôi một lúc xem nào.

CHÀNG — Xin tùy ý (*Theo Nàng lại ngồi trên khúc cây.*)

NÀNG— Bây giờ ông phải bảo cho tôi biết ông là ai. Ông thử nghĩ mà coi. Nếu không có ông thì bây giờ tôi ở đâu rồi ? Ở dưới hồ. Dưới đáy. Không thì cũng ở giữa chừng... Tình cảnh ấy thực vô lý ! Tôi như thế này mà chết thảm hại như thế sao đang... Thứ nhất là tôi, chứ người khác chết sẽ không để cho tôi thấy như tôi phải chết ! Thế thì lẽ tự nhiên là tôi muốn biết rõ về người ân nhân cứu mình của tôi...

CHÀNG, *bối rối* — Phiền một nỗi tôi không ưa quảng cáo cho mình.

NÀNG, *cố gợi chuyện* — Ông hãy còn trẻ tuổi phải không ?

CHÀNG— Hình như điều đó dễ thấy lắm.

NÀNG — Nhưng giá ông nói cho biết ông bao nhiêu tuổi thì tôi càng nhận thấy rõ hơn.

CHÀNG — Ba mươi mốt.

NÀNG — Đúng vào lúc này ?

CHÀNG — Từ tháng một kia.

NÀNG, *rất tự nhiên* — Tôi, tôi vừa chẵn hai mươi.

CHÀNG — Trông cô không ra vẻ bằng ấy tuổi.

NÀNG, *thích trí* — Chả có nhẽ.

(*Xem tiếp trang 17*)

THẾ-LỮ *phiên dịch*

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col **Baleiné** et **Trubénisé** chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, — Rue du Riz — Hanoi

SUCCURSALE

154 — Rue du Coton — Hanoi

VỀ DỊP KHAI TRƯỜNG SẮP TỚI

CÁC HIỆU SÁCH HANOI VÀ CÁC TỈNH

Hãy mua hay đặt làm những vở :

Blanche Neige
Vở Hanoi
Shirley Temple

là những « mác » được toàn thể nam-nữ học-sinh ưa chuộng hơn cả

Giấy trắng tốt — Bìa mỹ thuật — Kẻ máy răng tây thanh và đều nét — Muốn đưa in marque riêng cũng được — Giá hạ hơn mọi nơi

Hỏi tại nhà máy :

Ngoc - Xuân

Số 28, phố Richaud
(Đoàn sở Ánh Sáng)
HANOI

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

de la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut antivénérien de Huế

Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-thương và bệnh Hoa - liễu

Khám bệnh tại
153 Henri d'Orléans — Hanoi
Phố ửa Đô g, cạnh hội (ợp - Thiện) có p'òng dưỡng bệnh

Sách :
NÓI CHUYỆN NUÔI CON
bán tại hiệu Thuỵ-Ký 98 Hàng Gai (Rue du Chanvre), Hanoi
Giá 0p.35 một quyển

LƯƠM LẶT

Cơm làm nhỏ người

BẠN ăn uống làm sao thì thân thể làm vậy. Dù bạn có những ý kiến trái lại, bạn cũng phải tin như thế vì có những cuộc thí nghiệm rất rõ rệt. Người Nhật đã tìm cách thí nghiệm để cho thân thể họ to lớn thêm lên. Họ nuôi hàng triệu con chuột, chia từng khu, cho ăn theo các thức ăn của mọi dân tộc trên hoàn cầu. Sau họ thấy loài chuột nuôi theo thực phẩm của dân Anh — thịt bò, khoai tây, thịt cừu, cá, bánh, nước chè — rất khỏe và ưa đánh nhau. Những con ăn sữa, bánh mì và rau đậu như dân Sikhs và Pathans ở Ấn-độ thì to lớn, nhưng rất lành. Còn những con theo thức ăn của các dân tộc lấy cơm làm cốt thì đều nhỏ nhắn, và thanh tú.

(Tit Bits)

Hội của người cầm dĩa !

HỘI này gồm toàn những nhà văn có duyên; hội lập dưới triều Hoàng đế Nã phá Luân, và tan vào khoảng năm 1850. Mục đích của những người vào hội là để giúp đỡ nhau trong bất cứ trường hợp nào. Cứ mỗi chủ nhật, hội họp nhau ăn uống ở nhà một hội viên nào đó : bữa ăn bắt buộc phải vui vẻ và hoạt động ; rồi các người dự tiệc, tay cầm dĩa, thề rằng sẽ giúp đỡ nhau, bất cứ sự gì xảy đến, và cả giúp đỡ nhau để vào... Hàn Lâm Viện nữa. Nhiều người trong hội được bầu vào. Nhà văn Chateaubriand cũng là một nhân viên trong hội ấy.

(Al. V.)

Một hiện trạng tự động rất lạ ở người ta

TỪ báo « Année Biologique » có tường thuật một bài nghiên cứu rất hay của các ông D. Danielopoln, A. Radovici và A. Carniol, trình cho hội Y học các nhà thương ở tỉnh Bucarest (kinh đô nước Lỗ). Đó là vì một hiện trạng tự động cơ thể người ta. Ta đứng nghiêng mặt cạnh một bức tường, đứng theo lối « garde à vous » của nhà binh, mu bàn tay quay ra phía ngoài. Rồi ta giơ cái tay ở trong lên, cho đến lúc mu bàn tay chạm vào tường, và ấn vào tường hết sức mạnh, tựa như muốn đẩy bức tường ra vậy. Ta bước xa bức tường, rồi để tay rơi xuống như cũ.

Vài giây sau, tự nhiên ta thấy cánh tay ấy từ từ giơ lên, đến mực ngang trước mặt, dừng yên như thế một chút, rồi lại rơi xuống.

Hai ông Danielopolu và Radovici đã nghiệm rằng cái hiện trạng tự động ấy, xảy ra với tất cả các bắp thịt mà người ta bắt phải co lại, trong lúc tự nó không thể co lại được. Cái tự động về sau càng mạnh bao nhiêu, nếu lúc trước càng cố ý co lại mạnh bấy nhiêu.

Cuộc thí nghiệm này thật lạ, và ai cũng có thể làm lại được.

(Al. V.)

Người lịch sự nịnh đầm

ĐÂY là một truyện lấy ra ở tập ký sự của bà Genlis :

— « Bá tước De Rochambeau vừa thuật lại cho tôi nghe một việc sa hoa và thiệp liệp của Hoàng tử Conti. Bà De Blot, trong hồi niên thiếu, đã có lần ao ước trước mặt Hoàng tử một cái nhẫn có vẽ hình nhỏ tí con chim yến của bà. Hoàng tử Conti xin biếu chiếc nhẫn đó. Bà Blot nhận lời, nhưng bắt buộc rằng cái nhẫn đó không được làm bằng vàng hay giắt ngọc gì cả.

« Hoàng tử Conti đưa nhẫn đến ; tuy nhẫn chỉ có hai sợi chỉ vàng vòng tròn, nhưng đáng lẽ dùng mặt kính để che đậy bức vẽ, thì người ta dùng một viên kim cương mài mỏng đi như một tấm kính. Bà Blot biết như vậy, và sai tháo cái mặt kim cương ấy ra gửi trả lại. Hoàng tử bèn đem viên kim cương ấy tán nhỏ ra như cám, và dùng cái bột ấy để thấm khô bức thư mà Hoàng tử viết cho bà Blot về dịp đó ».

(D. I.)

Chả mấy nỗi

ĐÂY là những tiền phí tổn mà các đại diện Hội Vạn Quốc ở Genève được hưởng : 450 quan một ngày, thêm tiền phí tổn đón tiếp, nghĩa là : 265 quan cho các tay chuyên môn, 210 đến 250 quan cho các thư ký, 175 quan cho các người đánh máy.

— Đồ khốn nạn, chỉ được cái ăn cho béo là không ai bằng !

Riêng về khoản tiền phí tổn ấy, các viên chức kia, không kể đến lương hàng tháng, cũng đã được lợi từ 100 đến 250 quan một ngày rồi.

Ngoài ra lại có một service auto, có những chiếc ô tô rất sang trọng, để cho các người ấy dùng, trong việc công hay việc riêng cũng được, cả ngày chủ nhật nữa.

Và họ nhận cái địa vị nhũn nhặn ấy không kêu ca gì cả. Nếu, họa chăng người ta có nghe thấy một vài câu phàn nàn khe khẽ gì, thì ấy lại chỉ là cái anh đóng thuế không biết điều mà thôi.

(Al. V.)

người lịch sự

Phúng viếng tang gia.— *Ngày đi thăm không nhất định ; cái ấy tùy ở tình thân bằng, cố-hữu giữa khách và chủ. Điều nên tránh, khách không được mở đầu câu chuyện về người vừa mới mất.*

Khi đi xa.— *Thường lệ, trước khi đi đâu xa, ta nên đi thăm bạn bè, thân thuộc, cốt tránh cho họ khỏi bực mình khi phải bấm chuông một nhà không có ai. Nếu người ta định thăm đi vắng, ta chỉ để lại một danh thiếp trên ấy viết* bằng bút chì *ba chữ P. P. C. (pour prendre congé).*

Lúc trở về, nên đi viếng một lần thứ hai. Muốn cho vẹn vẻ, hài hước, một câu là đủ : « Chắc hẳn ông (hay bà, anh, chị) không quên con đường cũ đến nhà tôi ».

Vừa đúng đến.— *Một ông thông phán, một giáo-sư... vừa mới đổi đến một tỉnh nào phải xem như là một bổn phận đi thăm những bạn tòng sự trong công sở mình làm hay trong ngạch giáo giới, hay .. Cũng nên đi thăm những người mình muốn làm quen. Nếu không gặp, để lại tấm danh thiếp đằng góc có gấp lại.*

Nếu những người ta đã đi thăm chỉ gởi trả lại một cánh thiếp trống không, đừng trở lại nhà họ nữa. Nếu họ thăm mình lại, tức là họ đã ưng thuận làm quen với mình. Nếu họ không thăm viếng gì cả, như thế là ngầm bảo : « Chúng tôi không muốn thông giao với ông ». Nhân phẩm và lòng tự ái cấm ta không được trở lại nhà ấy nữa ; tuy nhiên, ta vẫn là người lịch thiệp và biết điều.

V. C.

áo tắm bể

Khắp các bãi biển, ai cũng công nhận áo tắm Phúc Lai là đẹp, bền, mặc sát sẵn như in vào người. Nếu, các Bà các Cô chưa dùng qua, xin mời lại 87, phố Huế, Hanoi xem kiểu áo để so sánh với các hàng khác.

PHÚC-LAI

87 PHỐ HUẾ — HANOI

TRÔNG TÌM

NHỮNG SỰ KHỦNG KHIẾP Ở TRÊN KHÔNG

(Tiếp theo)

. . . . . .

. . . . . chỉ một mình không quân cũng có thể kết liễu được chiến tranh, làm cho mau chóng và đỡ tốn.

« Cái thuyết mới đó, đã được đại tướng Y Douhet nói đến trong mười năm nay, cho tôi dự đoán được cuộc chiến tranh sau này, khác hẳn với chiến tranh khi xưa, khác hẳn cả với những cuộc trình chiến xảy ra rất bất ngờ, trái hẳn với nhân quyền.

« Theo lý thuyết của mấy nước lân bang hiếu chiến, người ta có thể tưởng tượng cuộc xung đột sau này.

KIỀM DUYỆT BỎ

« . . . một ngày kia, vì một câu chuyện lôi thôi về thương chính, một sự khiêu khích dở dối — chẳng hạn bên địch đương đêm tự đem phá hủy một vài cái cầu cống, nhà máy của mình, rồi dùng mấy người ngoại quốc nào làm chứng — rồi đặt ngay một trận ném bom trả thù. Một đêm, trên khoảng trời nước Pháp, trên thành phố Paris, đầy những tiếng động cơ máy bay. Sáng ra, đã thấy các đường sắt bị phá, cầu nằm ở dưới lòng sông, các đập nước bị phá làm ruộng đất ngập lụt, các nhà máy trại lính và kho thuốc đạn bị nổ. Nguy hơn nữa, vài vạn đám cháy nổi lên trong thành phố. Bom làm vỡ các cửa kính, làm hơi độc lan vào mọi nhà. Bây giờ ai cũng đã hiểu lối đánh như vậy...

« Nhà máy phát điện bị phá, nhà máy hơi bị đốt cháy, nghị viện tản nát. Dân cư thoát khỏi được hơi ngạt sẽ như một đàn cừu mắc chứng điên.

« Nơi động binh, đã dàn xếp cẩn thận theo các điều kiện năm 1918 sẽ ra sao ?

« Sau hôm tai họa, không quân Pháp sẽ xô lên, nhưng địch quân đã lui cả. Sẽ có những cuộc báo thù, song những cuộc báo thù đó cũng chỉ để cho vô-tuyến-điện truyền đi khắp thế giới rằng mình đã đánh phá các thành phố và các người vô tội.

« Đêm thứ nhì lại càng thảm khốc hơn, tưởng không cần phải tả. Lại đốt phá, hơi ngạt giữa lúc tối tăm. Mỗi phút là một tiếng cầu cứu, một

thành phố bị đốt cháy. Các pháo đài, « cái trường thành của Tầu » ta làm ở phương Nam, súng liên thanh, giây thép gai, binh lính, các thứ đó đã bị bay qua, không được ích gì.

« Trong khi ấy, những kẻ săm chiếm truyền vô tuyến điện cho dân bị giết hại những điều kiện rất nghiệt ngã. Cũng đài vô tuyến điện lại hô hào giá trị của những kẻ giết người ấy.. »

Cảnh tượng tả như thế, có lẽ hơi quá đáng. Nhưng biết đâu ? . . . . . nhưng ta tự hỏi những câu này. Sự huy động quân linh có thể làm theo đúng những điều kiện như hồi 1914 không ? Có theo đúng được như đã định trước như trong bản dự toán X không ? Binh linh chở đi có được đều không ? những nhà cầm quyền có đủ tài để phát triển lực lượng tinh thần quốc gia lên đến cực điểm không ? Công việc cấp ứng lương thực và đạn dược có làm được nhanh chóng như dự định không ? Sự huy động kỹ nghệ để kháng chiến có được đủ nhanh chóng không ?

Hãy cho chúng ta được phép ngờ vực. Không thể viện những bài học của lịch sử ra được nữa.

Bởi vì, từ khai thiên lập địa, chưa bao giờ cuộc chiến tranh của loài người lại có cả ba lối tấn công một lúc, và nếu mai kia có cuộc xung đột ở Âu châu, thì ai có thể nói được rằng những cuộc tấn công đầu tiên có lẽ quyết liệt lại không phải chỉ ở không quân thôi.

KIỀM DUYỆT BỎ

Tệ nhất là sự chiến tranh bằng tầu bay và hơi độc lại đỡ tốn hơn cả, thành ra, một tay đảng trưởng táo bạo, có những kẻ điên rồ hùa theo, có thể quyết liều một cuộc tấn công sống mái. Trong cuộc chiến tranh trước, người ta đã phá hại nhiều vật liệu và nhà cửa ; bằng phương pháp mới này, người ta giết hại đàn ông, đàn bà, con trẻ mà người ta có thể giữ nguyên vẹn nhà cửa, tỉnh thành, công xưởng, biệt thự, cả đến tủ két, đồ trang sức, và cả đến những đồng hồ quả lắc nữa !

(Al. du combattant)

Anh Thu

Cần sách

•

Sấm của NOSTRADAMUS quí vị nào có xin để lại cho NAM KY

17 phố Bờ Hồ Hanoi

NGÀY NAY NÓI CHUYỆN

— Đố anh biết quả gì người ta không muốn ăn mà phải ăn.

— Quả... chịu không biết.

— Quả thụi !

Văn Tức, Ninh hòa — 1) *Tôi yêu một người con gái đã gần một năm, mà người ấy cũng vẫn yêu tôi bằng một tình yêu chân thành. Tôi đã xét kỹ ngoài tôi ra, người ấy không có thể nào san sẻ tình yêu cho ai được. Nhưng ngặt vì hai bên cha mẹ không thuận thì tôi nên xử trí ra sao, để cho người con gái khỏi phải vì tôi mà bỗ hỏng cả cuộc đời ?*

— Đã biết rằng nếu không lấy nhau được tức là cả hạnh phúc cuộc đời của người yêu bị « hỏng », thì tất phải có đủ nghị lực đủ cương quyết — và cũng đủ cả mưu trí — để cứu vãn lấy cái hạnh phúc kia. Vậy chỉ có cách can đảm và khôn khéo mà xử trí. Ông đã đến tuổi thành nhân, ông có quyền lập lấy gia đình của ông được.

2) *Tôi 22 tuổi, vì cha mẹ quá ép nặt tôi lấy vợ, trong thời kỳ tôi còn đương bọc học ; nhưng khi người vợ về ở với tôi, người ấy vì quá yêu tôi cho nên không thể rời tôi được. Tôi xét kỹ tôi không có thể nào bỏ sự học được, mà tôi đi học xa thì một năm mới về một lần. Vì chuyện trắc trở ấy tôi làm chồng phải xử thế nào ?*

— Bà ấy đã yên ông đến thế tất cũng muốn ông đẹp lòng. Vậy ông tìm hết lời tình tứ ngọt ngào để tỏ cho bà ấy biết rằng chẳng có gì làm đẹp lòng ông hơn là được học hành chuyên cần như ý ông muốn. Và chăm học như thế không những cốt để thành một người đàn ông có học thức mà còn thành người chồng thông thái của bà nhà ta. Ông cũng nên nói thêm rằng yêu nhau lọ là cứ phải ở ngay bên cạnh nhau. Sự xa cách khiến người ta nhớ nhung, nhưng là nỗi khổ lòng đằm thắm... Đại khái bằng ấy ý, ông khéo lựa lời mà khuyên dỗ thì bà nhà ta thế nào chẳng nghe. Chúng tôi mong ông chóng qua khỏi được cái bước « trắc trở » khá rầy rà ấy. Một điều nữa nên nhớ là : dù đi học xa, ông cũng nên hứa — và làm theo như thế — sẽ về nhà một năm hơn một lần.

Cao văn T rường, Tânan — 1.) *Hai năm nay tính tôi tự nhiên đổi khác. Một việc không đáng gì có thể làm tôi giận được. Đã biết việc ấy không đáng giận nên tôi cố quên đi không muốn giận mà cũng không thể được, (tìm tôi yếu đã lâu và đau thận)*

— Sự đổi tính có thể do ở sự thay đổi của cơ thể, do ảnh hưởng của một vài thứ bệnh, và cũng có thể chẳng do một nguyên nhân nào. Trường hợp sau cùng khiến ta bối rối hơn , ta chỉ mong cái tính kia đã vô cớ đến thì rồi cũng sẽ vô cớ đi — và ta đợi. Còn khi đổi tính vì một nguyên do thể chất hay bệnh tật thì ta nên « trị từ căn bệnh » để lấy lại sự hăng bằng. Ở đây, tôi đoán có cái gì trong người ông không được yên ổn chăng ? Tiêu hóa không đều, và (đã nói thì nói đến nơi) có lẽ ông bị bệnh táo chẳng hạn. Vậy tập thể thao chăm chỉ, hay ở nơi khoáng đãng, cực lực trừ bệnh táo và các bệnh do nó gây nên. Tập lấy vui tính hơn lúc thường, vui tính một cách ngoa ngoắt lên càng hay và tự kỷ ám thị bằng câu này : « Cái thằng đồ tôi đáng ghét ở bên láng giềng kia thực ra là một anh chàng rất đỗ thương ». Bằng ấy việc sẽ làm cho ông bỏ được tính xấu mới có kia — và không biết chừng cả những tính xấu khác nữa.

2) *Sánh với những lực sĩ đời nay, ta hay tây chẳng hạn, những vị tướng trận như Lý thường Kiệt, Trần hưng Đạo, v. v, ngày xưa có cao lớn, vạm vỡ và có sức khỏe hơn không ? Và trước khi vua Gia Long quen với ông Bá đa Lộc, hai ngài nói chuyện với nhau bằng tiếng nào hay cách nào để hiểu nhau ? Cũng như khi vua Tự Đức tiếp sứ Pháp ?*

— Theo chúng cớ còn lại ở những bộ áo giáp ngày xưa để trong viện Bác Cổ, ta có thể nghĩ rằng các võ tướng ấy to lớn lắm — ít ra cũng hơn người đời nay. Và tất nhiên cũng có sức mạnh hơn. Một lý thuyết có lý nói rằng người ta càng tiến đến văn minh chừng nào, càng nhỏ và yếu đi chừng nấy. Hàm răng và chân tay người cổ — theo chúng cớ những bộ xương đào được — to lớn một cách không ngờ. Nhiều lần chúng tôi đọc thấy những đoạn sách hoặc báo nói trước rằng sẽ có ngày loài người không bước được chân lên, vì ngày đó cái văn minh tối cao đã tìm được cho ta thứ máy thay các cử chỉ.

Ông Bá-đa-Lộc là một nhà truyền giáo đến nước ta để giảng đạo Thiên Chúa cho người Việt Nam nghe. Ông tất phải học và nói được tiếng ta và cũng dùng tiếng ta trong lúc giao tiếp với các vua chúa nước ta. Còn khi vua Tự Đức tiếp sứ thần Pháp thì đã có người thông ngôn. Những người ấy thuộc vào số người Pháp ở lại nước ta từ đời vua Gia Long.

L. th. Huế — 1) *Đã mười năm nay rằng tôi thường hay ngứa và chảy máu. Hễ lấy tăm xỉa thì máu chảy nhiều và khi xỉa xong, ngày hôm sau các mụn ở trên mặt tôi đều lặn đi nhiều. Đó là do khí huyết chứ không phải sâu ăn. Vậy chữa bằng cách nào ?*

— Biết được gốc bệnh là tìm được tất cả bí quyết của phương chữa bệnh. Răng ông đau và sinh ra những chứng dị kỳ kia, ông biết là do khí huyết xấu chứ không phải sâu. Ông đã dự trả lời được câu hỏi rồi đấy. Giản dị lắm. Ông tẩy huyết đi. Bằng cách nào ? Giản dị hơn : hỏi thầy thuốc. Người này còn mách ông được nhiều điều ông cần biết về mặt chuyên môn.

2) *Ai đặt ra quyển Vạn pháp Qui tôn. Theo lời người ta nói thì ngay trước có một người học đủ các phép trong sách ấy, có thể đem đình làng này đổi lấy đình làng khác, cối rồng mà bay. Theo thế có đúng không. Nếu đúng thì tại sao ?*

— Ông là người cả tin đối với người ở thời đại này. Cái ngây thơ ấy khiến cho người ta tưởng tượng và tin được nhiều điều rất khác thường, nhưng cũng khiến người ta bị chế riễu nữa. Tôi chắc sẽ có lần — nếu không đã có — ông hỏi : sách ước bảy giờ ở đâu ?

Của Beau gendre, Thái-bình — *Tôi đã có vợ và có con, tôi lại yêu một người em vợ, tuy tôi vẫn yêu cả vợ tôi. Người em vợ tôi cũng tỏ cho tôi biết là yêu tôi. Nhưng bố mẹ ép lấy chồng tuy người ấy không muốn lấy chồng. Vậy tôi có nên cứ tuyệt tình yêu với người em vợ tôi để người ta lấy chồng không ?*

— Lấy cả hai chị em, đó là cách tiện nhất ! Mà các cụ ta xưa vẫn dùng ; nhưng xem chừng bây giờ cách ấy không êm thấm lắm, vì sự cả lẽ ỷ eo. Ông có chắc người em vợ ông không chịu lấy chồng vì yêu ông hay không, hay là vì chưa tìm được người chồng vừa ý ? Nếu ông thấy là nên giả vờ thì cứ làm, và nếu làm được. Không lấy được nhau cố nhiên là không nên yêu nhau. Nhưng có thể không nên được không, đó lại là chuyện khác.

Trần đức Nghĩa, Nam-định — *Hai người yêu nhau, họ trao lại cho nhau cả linh hồn lẫn xác thịt, vậy dư luận nên đối với họ ra sao ? Và riêng họ, như thế có giảm bớt lòng yêu đi không ?*

— Dư luận nào ? Người ta yêu nhau thì mặc người ta, can chi lại « dư luận » vào đấy. Còn hai người có chán nhau hay không, đó là tùy ở hai người ấy có yêu nhau bền chặt không. (Cố nhiên !)

Melle Tâm — *Tôi muốn đi Singapore thì phải xin những giấy gì ? Và phải xin ở đâu ? Cách thức khi xin giấy bây giờ xin có dễ như trước không ? Tôi đã có giấy căn cước rồi.*

— Ở Hanoi, muốn đi ra ngoài nước, phải xin giấy visa de sortie ở sở Mật Thám. Cố nhiên phải nói đi đâu, đi đến đó làm gì, nguyên cớ có chính đáng không. Còn sự có được phép hay không là tùy ở sự quyết định của ty mật thám.

H. Thầu Bienhoa — *Bố mẹ sinh trưởng ở Hanoi, đóng thuế thân Hanoi — sau vào Trung Kỳ ở, đẻ con và khai sinh trong đó — Vậy đứa bé đó là người Trung hay Bắc ? Nếu là Trung-Kỳ, thời tại sao ? — Không lẽ mỗi khi đẻ lại phải trở về Hanoi .*

(Xem tiếp trang 18)

chỉ giùm ai mắc BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khúc khắc, ho có đàm trắng, xanh vàng, môi thối, bịnh nhơn có khi bị thành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ Trịnh hải Long (nội tổ ông đốc học Hảo). Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ : thứ 5p. và thứ 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

TRINH VAN HAO
Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoigne
TÂN-ĐỊNH, Saigon

BƯỚM

(Tiếp theo)

MỘT ý tưởng vụt đến làm Trương thấy lạnh người. Hay là Thu quên mình rồi chăng ? Thật ra Thu với mình chưa có liên lạc gì chắc chắn cả.

Chàng nhớ lại hôm ở Gô-đa. Hình như Thu chỉ sợ, chứ không thật yêu, sợ và có ý mong được thoát nợ chàng. Không có lý gì Thu yêu chàng cả ; chàng nghĩ Thu yêu chàng quá chỉ vì chàng tưởng tượng quá ra như vậy thôi. Hay có lẽ Thu cũng yêu chàng tự nhiên, yêu một cách vô lý như chàng yêu Thu vô lý bấy lâu. Trương nghĩ đến tìm cách nào để thử được tình yêu của Thu :

— Lấy Thu thì cố nhiên không thể được rồi. Trước kia, họa chăng ? Ừ nhỉ, dại quá, trước lấy quách Thu có phải xong không ? Giờ thì chỉ còn một cách là rủ Thu đi trốn. Phải đấy ; không xong thì ta sẽ về làng lấy Nhan.

Trương khoan khoái đứng lên, lấy làm thoả mãn về các công việc sẽ xảy ra. Chàng sung sướng nghĩ đến cuộc đi trốn với Thu, đến cuộc đời sống ngoài xã hội, không có liên lạc gì tới quá khứ nữa. Chàng sẽ lôi kéo Thu vào cuộc đời của chàng, hạ Thu xuống cùng một mực với mình, mất hẳn cái so lệch vẫn làm chàng bứt rứt khổ sở bao lâu.

Mai kia lên Hanoi, chàng sẽ lại Chuyên, lại vừa để trêu trọc chơi, vừa để được yên tâm hẳn về bệnh của mình. Ở trong tù muốn được vào nằm tĩnh dưỡng ở nhà thương, Trương xin đi khám bệnh nói là mắc bệnh lao. Đốc tờ xem xong bảo Trương bịa cớ chứ không ốm đau gì cả, và đuổi Trương về nhà tù. Trương cho là họ khám sơ sài cốt cho xong truyện, nhưng từ đấy vẫn nuôi cái hy vọng mong manh khỏi được bệnh nhờ mấy tháng điều độ sống trong nhà tù. Khỏi bệnh, rủ được Thu trốn đi xa...

— Thật là tuyệt ! có thể như thế được không ?

Đến trước cửa hãng Sellé Frères, Trương ngừng lại nhìn và khi đã biết chắc chắn mọi người đều về cả rồi, chàng mới dám vào. Nhân chạy ra bắt tay :

— Hừ, lâu lắm mới gặp.

Trương mỉm cười đáp :

— Kể thì cũng khá lâu, nhất là đối với tôi. Giờ đến đây cốt vay anh ít tiền đi Hanoi. Anh có gì cho tôi ăn với, đói lắm rồi.

Trương vừa nói vừa nhìn cái tủ két ; chàng có cái ý muốn kỳ khôi đến gần để được sờ vào cái tủ két một lần nữa.

Nhân cười bảo Trương :

— Anh nhớ nó phải không ?

Trương xòe bàn tay khoan khoái nắn cái cạnh tròn và cứng của chiếc tủ ; chàng lấy tay gõ nhịp mỉm cười bảo Nhân :

— Thế là trả xong nợ. Bốn tháng kể cũng nhẹ.

Nhân mời Trương ra hiệu ăn và cho vay mười đồng.

Trương nói :

— Không chắc trả lại anh được.

— Không trả được thì coi như là biếu anh số tiền đó. Khi nào hết thì lại xuống đây Tôi vẫn có một thân một mình ; ngủ ở kho, ăn ở hiệu, tắm ở sông, chết chôn nghĩa địa.

Yên lặng một lát rồi Nhân buồn rầu nói tiếp :

— Đời buồn lắm. Không như đời anh đâu.

Trương từ biệt Nhân ra ga. Chàng ngẫm nghĩ về Nhân và tự nhủ :

— Anh này rồi cũng đến như mình. Chưa gặp lúc đó thôi.

Lấy vé xong, ra đến sân ga thì tầu bắt đầu chạy. Trương tìm một chỗ khuất ngồi dựa đầu vào cánh cửa định ngủ đi một giấc. Chàng kéo giấy mũ quàng xuống dưới cằm cho gió khỏi bay :

— Mất mũ, về Hanoi với cái đầu trọc thì cũng khá buồn cười. Buồn cười nhất là nếu gặp Thu.

Trương lặng người đi một lúc vì cái ý nghĩ rằng mình đã xa Thu lắm rồi, đối với Thu chàng đã xuống một bực rất thấp kém.

—Nếu Thu vẫn yêu mình thì lần này mình đủ can đảm để xa Thu, khỏi lụy đến Thu. Nhưng nếu Thu bắt hải mình, khinh rẻ mình thì...

Chàng thốt ra một tiếng kêu ngạc nhiên :

— Hợp !

Hợp đứng dừng lại và khi nhận ra Trương, chàng bất giác nhìn chung quanh xem có ai là người quen không. Chàng ngồi ngay xuống cạnh Trương để tránh khỏi phải nói to tiếng :

— Anh mới ra.

— Vừa mới ra sáng nay. Anh đi Hải-phòng làm gì thế ?

— Hôm nay cả nhà xuống đón anh Thăng tôi ở tây về chuyến tầu Compiègne.

Trương chỉ chú ý đến hai chữ « cả nhà ».

— Chắc có cả Thu trong đó.

Chàng nói với Hợp, giọng vui vẻ :

— Anh Thăng về đấy à ? Thích nhỉ. Ngồi đâu thế.

— Ngồi ở trên hạng ba.

— Thế à. Ta lên đi. Tôi muốn gặp anh ấy.

Hợp biết là mình đã lỡ lời, nhưng không thể lùi được nữa, đành đưa Trương sang bên hạng ba.

Mới bước vào trong toa, Trương đã biết là có Thu ngồi trong đám người trước mặt, nhưng đến lúc bắt tay Thăng và Mỹ, nói xong vài câu chuyện, chàng mới dám nhìn Thu.

Lúc đó Thu ngồi xoay ra cửa sổ, đôi lông mày cau lại, có vẻ mải miết nhìn phong cảnh bên ngoài. Gió thổi hất cả tóc nàng xuống trán, xuống má. Trương bất giác lấy tay ấn mạnh mũ xuống đầu, sợ gió bay ; chàng thấy lạnh ở gáy và hai bên thái dương.

Đã có bán :

LẠNH LÙNG

(tái bản)

của NHẤT LINH

Giá 0.p50

TRUYỆN DÀI của NHẤT-LINH

TRẮNG

Thăng hỏi Trương :

— Hiện giờ anh làm gì ?

Trương không biết trả lời ra sao nên vờ chưa nghe lọt câu hỏi.

Mỹ đáp hộ :

— Anh ấy cũng học luật với chúng em. Nhưng anh ấy vì yếu phải nghỉ luôn.

Thăng nhìn Trương. Trương có cái cảm tưởng rằng Thăng chú ý đến gầy mình nhiều quá. Thăng nói :

— Tôi trông anh ấy khỏe đấy chứ. Phải cái người trắng quá. Chắc là ít dạn nắng dạn gió.

Trương cúi mặt, loay hoay đan mấy ngón tay lại với nhau đặt trên đầu gối. Chàng thấy nóng bừng ở hai tai :

— Hai tai mình lúc này chắc đỏ lắm. Ô ! sao Mỹ lại nhìn mình rứ thế. Chắc Mỹ và Hợp biết là mình đương xấu hổ về câu nói của Thăng. Thu chắc cũng nghe thấy...

Chàng đưa mắt nhìn Thu và thấy Thu vẫn mải miết ngắm phong cảnh ở ngoài. Đôi lông mày nàng vẫn cau lại như lúc nãy. Trương thấy mình giận Thu ứ lên cổ, giận Thu chưa nhìn lại chàng qua lấy một lần nào.

— Chắc Thu còn xấu hổ hơn mình, xấu hổ lây vì mình... Hừ ! rồi Thu còn chán lúc xấu hổ hơn thế.

Trương thấy không thể giữ nổi được nữa. Chàng nhìn Mỹ, nhìn Hợp rồi nói :

— Tôi vì yếu một phần, một phần nữa vì tiền, vì chơi bời liều lĩnh. Liều gần như dại dột. Chẳng cứ gì một tôi. Anh ở Pháp về không biết, chứ thanh niên annam một thanh niên không lý tưởng, chưa sống đã già cỗi như sắp chết, biết mình sắp chết nên không còn trông lại làm gì nữa, buông xuôi tay để mặc cho trôi đi đến đâu thì đến. Không cưỡng lại nữa ắt là cái trụy lạc sẽ đến mau lắm...

Trương liếc mắt nhìn Thu ngẫm nghĩ :

— Trông Thu lãnh đạm khó chịu tệ. Được rồi.

Chàng nói tiếp :

— Anh nào nhiều tiền thì đâm ra chơi bời vong mạng, vẫn sang trọng đấy, vẫn được người ta kính trọng đấy, nhưng thực ra mục nát lắm rồi. Anh nào hết tiền...

Hợp nói xen vào một câu cố ý lảng sang chuyện khác, nhưng Trương cứ điềm tĩnh nói tiếp :

— Hết tiền thì đâm ra lừa đảo, thụt két, tù tội, bị người ta khinh. Nhưng đằng nào cũng mục nát như nhau, không hơn không kém. Hoàn cảnh không làm cho người ta phấn khởi. Chẳng dấu gì anh ; tôi, tôi chán lắm. Một phần vì chán, phần một cũng vì yếu nên tôi...

Chàng sẽ nhấc mũ lên để hở ra một mảng tóc ngắn :

— Anh Thăng, anh nhìn xem đây này...

Thu bỗng níu lấy thành cửa cúi đầu nhìn ra ngoài kêu lên một tiếng.

Trương ngừng nói. Mọi người hỏi rồn :

— Cái gì thế ? Cái gì thế ?

Đợi một lúc lâu, Thu mới đặt tay lên ngực mỉm cười nói :

— Em sợ quá. Em vừa thấy hai con trâu nó chọi nhau. Lần đầu em được nhìn thấy... Ghê cả người.

Mọi người cùng nhìn ra ngoài. Thu nói ;

— Chắc đã xa rồi.

Chỉ có một mình Trương hiểu là Thu đã bịa ra truyện hai con trâu chọi nhau. Chàng khoan khoái đã làm cho Thu mất được vẻ lãnh đạm kiêu hãnh.

Đợi cho mọi người trở lại chỗ, Trương nói tiếp với Thăng :

— Anh nhìn xem đây này... Tôi ốm quá nên phải nghỉ học. Bị sốt rét thương hàn anh ạ. Đến lúc khỏi tóc cứ rụng mãi, rụng nhiều quá, tôi phải bảo thợ cạo trọc cả đầu đi.

Trương nhận thấy Mỹ, Hợp và Thu đều có vẻ dễ chịu được thoát khỏi cơn sợ chàng nói với Thăng rằng chàng vừa ở tù ra.

Trương ngẫm nghĩ :

— Mỹ và Hợp sợ không phải vì mình mà chỉ vì các anh ấy sợ cho các anh ấy, ngượng vì có một người bạn xấu. Còn Thu... nếu bây giờ ai cũng biết rõ rằng Thu đã hôn mình thì Thu còn xấu hổ đến đâu. Nếu cần phải bịa ra truyện mười con trâu chọi nhau chắc Thu cũng bịa.

Trương vẫn lấy làm khó chịu rằng Thu không dám cả gan đường hoàng hỏi thăm chàng hay nhìn chàng một vài lần. Trước kia, khi đông người Thu vẫn làm ra vẻ hững hờ với Trương để không ai nghi ngờ, nhất là bây giờ nàng càng phải giữ gìn hơn trước, nhưng Trương lúc đó chỉ cho là vì Thu sợ cho Thu quá, vì Thu đã xấu hổ và hối hận về cái tình yêu đặt lầm chỗ. Trương cho là Thu sở dĩ không thèm nói với chàng một tiếng, không thèm nhìn chàng một lần là cốt tỏ cho chàng biết rằng từ nay chàng đừng nên tìm để gặp nàng nữa.

Nghĩ vậy, Trương quay lại phía Thăng nói :

— Ngày kia, thứ bảy đúng chín giờ đêm tôi sẽ lại thăm anh. Ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Trương nhận thấy rõ vẻ lo sợ trên nét mặt Mỹ. Chàng mỉm cười nói tiếp theo :

— À, nhưng thôi để đến lúc khác. Tối thứ bảy, đúng mười giờ đêm tôi mắc bận một việc rất cần, cần lắm, một việc riêng đã mấy tháng nay tôi đợi mãi. Nếu hẹn anh chín giờ thì chỉ kịp đến trước cửa nhà đứng đợi ở ngoài rồi lại đi ngay chứ không kịp vào nói chuyện lâu la.

Trương để ý nhìn Thu thấy Thu lắng tai nghe chăm chú. Chàng ngẫm nghĩ :

— Chắc Thu đã hiểu.

(Còn nữa)

NHẤT LINH

VUI CƯỜI

Của Myosotis

Lý sự ăn trộm

Trong một phiên tòa ở một tỉnh kia, Quan tòa hỏi một tội nhân :

Anh sinh nhai về nghề gì ?

— Bẩm « ba tòa quan lớn » con làm nghề... ăn trộm ?

Quan tòa ngạc nhiên :

— Thế anh không biết rằng làm cái nghề ấy sẽ bị tòa khép tội hay sao ?

Người tù ung dung trả lời :

— Bẩm « ba tòa quan lớn », con cũng hay rằng thế, nhưng lúc con đi ăn trộm thì không có mặt « ba tòa quan lớn » ở đấy.

■

Tính tuổi

HÒM — *Năm nay Hình bao nhiêu tuổi nhỉ ?*

HÌNH — *Tôi 11.*

HÒM (*đơ tay tính, làm ra vẻ ngẫm nghĩ*) — *Mười một... mười một.. thế thì mày không lấy được vợ.*

HÌNH — *Sao ?*

HÒM — *Mà giá có được thì cũng đến già, Hình ạ.*

HÌNH — .....

HÒM — *Này nhé ! Năm nay Hình 11 mà đang có chở đại tang, đến mười ba mới lấy được. Mà anh Hó, anh Háy, anh Hoạch chưa ai có vợ. Chạy được tiền lấy vợ cho bốn anh ấy cũng phải đến 8 năm. 13 với 8 là đi 21. Hình 21 tuổi thì hai chị Hình mới có chồng. Biết đâu chẳng muộn vì chị Hoắc, chị Hoằng mày xấu lắm. Có lấy cũng chỉ đến lấy lẽ người ta thôi. Mất đứt đi 6 năm nữa. Vị chi 27 tuổi. Ông bà sinh ra thày Hình lại còn có hai người con trai và ba cô gái nhỏ nữa, chưa chồng con gì. Năm người ấy thì đã yên phận rồi cũng đến 10 năm. Hình 37 tuổi. Bấy giờ mới đến lúc các cụ về « cái đất » Cụ Hình ! ông Hình ! bà Hình ! thầy Hình ! Mất 10 năm nữa thì hết tang tóc. Hình 47 hay 50 tuổi chi đó. 50 tuổi còn vợ con gì ? Vả lại mày gầy yếu thế kia, 50 tuổi thì hom hem, còn ma nào với !*

Hình nghe xong oà lên khóc rất thảm thiết.

■

Của P. A. Giang

Con ai

— Anh là con ai ?

— Thưa ông tôi là con bố tôi ạ.

— ! ! ? ? !

■

Ngô già

CON — *Các bó ngô bán nẫy mẹ vừa mua đều già cả.*

MẸ — *Thế mà mày còn kêu là già à ?*

CON — *Thưa mẹ vì bắp nào cũng có râu cả rồi ạ.*

■

So tuổi

BÀ — *Con mình 16 tuổi, thằng kia 32 tuổi, thật vừa vặn gấp đôi.*

ÔNG (*tính lẩn thẩn*) — *Thế thì không lấy nó được vì sau này con mình 35 tuổi chả nhẽ nó đã 70 tuổi rồi cơ à !*

■

Trong giờ cách trí

THẦY GIÁO — *Quả trứng tươi bỏ xuống một thùng nước, hôm đầu sẽ chìm xuống đáy, ngày thứ hai, nó sẽ nổi lên đứng giữa nước, và ngày thứ ba nó sẽ nổi hẳn lên mặt nước.*

TRÒ B (*nhanh nhẩu*) — *Thưa thầy, nếu vậy, chắc hẳn đến ngày thứ tư nó sẽ bay lên trời !*

■

Khó gì

TOE — *Con muốn hôm nay, cái ngày sung-sướng này còn mãi mãi.*

LÝ TOÉT — *Có khó gì, mày chỉ đừng xé lịch là được.*

■

Của Muôn-Hương

Nhanh trí

Ba đố Tư.

— Vì sao tàu bay bay được ?

TƯ — *Khó các gì, mày xem con chuồn chuồn thì hiểu.*

■

Dương-đình-Gi

Đi câu

Thanh và Phượng đều điếc bi điếc đặc.

Một hôm Thanh đang ngồi xem sách ở nhà, chợt thấy Phượng vác cần câu đi qua liền hỏi :

— Anh đi câu đấy à ?

— Không, tôi đi cấu đây.

— Hoài của, tôi tưởng anh đi câu thì tôi đi với.

■

Nhũn nhặn

Hai ông khách vào hiệu cao lâu đánh chén. Thấy khách ra vào rộn rịp tưởng không ai biết, hai ông thủ luôn hai đĩa bánh vào túi. Hầu sáng nhanh mắt trông thấy ra nói nhỏ với chủ, chủ bảo lúc tính tiền thì tính gồm cả hai đĩa bánh vào. Lúc ăn xong hai người ra trả tiền.

Hầu sáng xướng :

— Sáu hào rưỡi.

Một ông cãi :

— Láo nào, chỉ có năm hào ba thôi.

Chủ nhũn nhặn ghé tai nói khẽ !

— Thưa ông đó là tính cả hai đĩa bánh vào nữa đấy ạ !

Của Nguyễn-thiên-Thọ

Lời con trẻ

— Ông ơi, ông cho cháu xin cái trống bỏi.

ÔNG (*ngạc-nhiên*) — *Ơ ! Làm gì có của lạ ấy ?*

CHÁU — *Chị xã bảo ông già rồi mà vẫn chơi trống bỏi mà !*

■

Khôn vặt

TÂM — *Xin thầy cho con ít thuốc ho.*

KHẤN HỘ — *Đây tôi cho đem về mà uống dần, cứ cách nửa giờ lại uống với một thìa cà phê.*

TÂM — *Xin thầy cho luôn cả cà-phê nhân tiện, vì nhà con nghèo làm gì có cà phê.*

— Em ạ, độ rày giấy quý như vàng.

— Khi nào anh trúng số độc đắc thì anh mua giấy làm đồ nữ trang cho em đeo, anh nhé !

■

Ngũ Hồ

Không giận

GIỚI — *Người ta thường nói hạn là người rất tốt bụng và không bao giờ anh cáu với ai cả.*

ĐỐI — *Có thế, từ ngày anh chơi với tôi anh có thấy tôi cãi nhau với ai không, tôi rất rễ tha thứ, tôi rất rộng bụng với mọi người.*

GIỚI — *Quả vậy, cho nên tôi không ngần ngại gì mà thú thật với anh rằng tôi đã chót đánh đổ mực vào cái mũ Fléchet anh đã cho tôi mượn hôm qua.*

TRICOTS CHEMISETTES

La seule maison qui pourrait vous fournir ici, en Indochine des articles en Bonneterie de choix, en grosses quantités et au meilleurs prix.

C'est la Manufacture
CU' GIOANH
60 – 70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasines et Bazars du pays.

N. N. nói chuyện

(*Tiếp theo trang 11*)

— Sinh đẻ tại đâu là người ở nơi đó. Chứ không phải cha mẹ là người ở Hanoi mà con cũng được coi như người ở nhượng địa.

Mlle Khánh, Haiphong — *Một người bạn gái của tôi, có chồng, có con rồi mà còn yêu anh tôi, 19 tuổi chưa vợ, và anh tôi cũng yêu người đó lắm. Vậy tình yêu ấy có chính đáng và anh tôi có nên theo đuổi mãi không ?*

— Tình yêu chân thực và trong sạch thì bao giờ cũng chính đáng. Chỉ có cái nên yêu hay không mà thôi. Nhưng nên hay không nên, nhiều khi không tự mình nhất quyết được. Nếu sự yêu đó không đem tai hại gì đến cho ai thì chẳng sao. Còn theo lẽ phải thì tất nhiên không nên yêu người đã có chồng, và người có chồng không nên yêu ai khác ngoài chồng con ra. Nhưng đó là việc của người anh cô, cô hỏi làm gì ?

Viên Minh, Faifoo — *Tôi là người Annam yêu một cô gái cha Khách mẹ Annam nhưng không kiếu vì một nguyên cớ gì mà cô ấy uống thuốc ngủ tự tử. Chúng tôi yêu nhau lắm, nhưng cô ấy chết không để lại một di tích gì. Vậy như địa vị của tôi bây giờ nên lấy vợ hay là cứ ở như thế này để thờ cô ấy.*

— Giả tôi ở địa vị ông thì tôi làm thế này :

Trước khi thờ người thiếu nữ ấy tôi hãy tìm nhẽ để biết cô ấy có thực yêu tôi không ? Và khi đã thực yêu tôi thì tại sao lại đi trốn cuộc đời (và trốn cả tôi) bằng một lối cương quyết không cho ai tìm về được như thế. Tôi lại tự hỏi tôi thêm câu nữa : giả thử bất hạnh tôi cũng chết, liệu cô ấy có hẳn khoẻ về sự vì tôi mà ở vậy hay lấy chồng chàng ! Giải quyết được hẳng ấy vấn đề là tìm được cách xử sự rồi đó.

Melle Nhành Ngọc, Nam định — *1) Muốn được hoàn toàn sung sướng thì nên làm thế nào. Có nên như Ch. Wagnes đã nói : « Đào một cái mồ ở tận đáy tâm hồn để chôn sâu những điều bất mãn ? »*

— Làm thế nào để được hoàn toàn sung sướng thì khó trả lời lắm, vì tùy từng người cho thế nào là sung sướng. Nếu tự thấy theo wagner mà sung sướng hoàn toàn được thì cứ làm, nghĩa là cứ chôn những cái bất mãn, nếu chúng chịu để cho chôn. Còn không thấy thế thì chớ có bắt chước.

2) Bên Pháp nhà văn sĩ cận đại nào được hoan nghênh nhất ?

— Hoan nghênh nhất thì khó biết là ai. Chỉ biết có một số nhà văn, được hoan nghênh nhiều và nổi tiếng : Gide, Mauriac, Duhamel, R. Rolland, Valery, v. v... và nhiều nữa. Lấy gì làm mực thước đo cho đúng cái danh vọng được.

3) Còn ít tuổi nhưng mắt đã kém, nhìn hơi xa độ 4, 5 thước thì không thấy gì cả. Vậy dùng cách gì chữa cho được nhìn rõ ?

— Không trả lời, vì lệ hỏi cổ hai câu. Tuy vậy cũng trả lời rằng nên đến hỏi thầy thuốc chuyên môn.

P. Đ. V. Hanoi — *Đời Nay có nhận xuất bản những văn-phẩm của những tác giả không có chân trong Tự-Lực Văn-Đoàn ? Nếu có, thì Đời Nay có buộc những điều-kiện gì ? Và người có văn phẩm (một quyển tiểu thuyết) phải thương lượng với ai ?*

— Đời Nay có và đã nhận xuất bản tác phẩm của nhiều nhà văn ngoài T. L. V. Đ. Vì các điều kiện, sẽ do nhà xuất bản và tác giả thương lượng với nhau. Viết thư hỏi ; nhà xuất bản Đời Nay 80 Đường Quán Thánh Hanoi.

CÓ CỨNG MỚI DỰNG ĐẦU GIÓ

Nhà cửa

(Tiếp theo)

CHO THUÊ LẠI

THƯỜNG tình ai không muốn ở một ngôi nhà rộng rãi, có phòng khách, phòng ngủ, phòng làm việc, phòng đọc sách, phòng trẻ con chơi và cả phòng bỏ không nữa. Nhưng không phải ai ai cũng ăn lương to bằng ông thống sứ hay giàu có như các vị công-tử Bắc-liêu. Và vì thế nên nhiều người thuê nhà rộng quá thấy sốt ruột, cố tìm người để cho thuê lại một hai gian cho đỡ gánh nặng một đôi chút.

. Có khi khôn khéo hay gặp may, người ấy cho thuê người này một gian, người kia một gian, theo một giá hời và bỗng dưng được ở nhà thuê theo một giá rất rẻ. Vì vậy, ta thường thấy xuất hiện ra những người «trương nhà», có ít tiền và vẫn có gan thuê những nhà rộng rãi như một cái dinh lớn. Song không phải là họ ngớ ngẩn, họ tính toán khéo lắm và mong cho thuê lại hai phần nhà được đủ tiền trả chủ nhà để được ở không mất tiền. Sự mong ước ấy không phải là ảo mộng vì tôi đã thấy nhiều người trương nhà cho thuê lại được ở không và còn được ít lãi nữa để mua rượu uống chơi.

Nhưng lối đánh cá ngựa ấy không phải lúc nào cũng đem lợi về cho người trương ; những tháng không có người đến thuê lại, thì họ chỉ còn việc đi nhìn các phòng bỏ không và tắc lưỡi như con thạch sùng.

Dẫu sao, người thuê nhà cũng có quyền cho thuê lại nhà, chỉ trừ khi nào trong khế ước cho thuê, chủ nhà viết rõ rằng người đứng thuê không được cho thuê lại. Nếu trong khế ước im không nói gì hay không có khế ước, thì người thuê nhà tha hồ mà làm theo ý mình, chủ nhà đành phải cắm như miệng hến.

◆

HẾT HẠN THUÊ

Trên đời này không có cái gì vô hạn cả, cả việc thuê nhà cũng vậy.

Vì vậy, nên còn không có nhà của mình làm ra là người đi thuê còn phải nay đây mai đó, không biết là ở những đâu nữa.

Nếu có giấy tờ bằn hoi, thì thường người đi thuê biết rõ số phận mình lắm, vì troug giấy thế nào chẳng nói rõ hạn thuê là bao nhiêu và nói rõ lúc hết hạn, cần phải báo trước cho nhau là bao lâu.

Hết hạn rồi mà không ai hỏi gì cả, người đi thuê cứ ở và chủ không đuổi đi, thì tự nhiên thành ra một khế ước mới, hiệu lực y như khi thuê không có giấy má.

Mà thường thường đi thuê nhà không có giấy má gì cả. Những lúc đó, thì làm thế nào? Chủ muốn lấy nhà về hay người đi thuê muốn bỏ nhà đi thuê nơi khác đều phải báo trước cho nhau theo tục lệ nơi sở tại. Như ở Hà-nội chẳng hạn, thời hạn báo trước là một tháng nếu là nhà thường để ở và là ba tháng nếu là một ngôi hàng buôn bán.

Song báo trước bằng cách nào? Có nhiều người vẫn in trí rằng chỉ nói mồm với nhau là đủ, quên mất cả câu tục ngữ của nước nhà : «khẩu thiệt vô bằng». Vì vậy, báo trước phải gửi bằng thư bảo đảm, hay muốn chắc chắn hơn và nếu có thừa tiền không biết làm gì, thì có thể nhờ mõ tòa đưa giấy lại, và chịu biếu ông ta một số tiền giấy bút chừng chục bạc.

Những lúc này, chủ nhà hay

người cho thuê nên nhớ rằng thằng mình viết thư báo trước không kể trong cái thời hạn báo trước đâu. Thí dụ như tôi thuê nhà ở của ông Phạm huy Lục chẳng hạn, tôi muốn trả nhà ông ấy thì thư tôi báo trước dù viết ngày mồng một, ngày 17 hay ngày 30 tháng bảy tây, tôi cũng vẫn phải ở lại nhà ông cho đến hết tháng tám tây mới có thể rứt tình ra đi được.

◆

MỘT CHẾ ĐỘ ĐẶC BIỆT

Những điều lệ ta vừa liếc mắt qua là những điều lệ áp dụng lúc bình thường. Song gần đây, tình cảnh người ở thuê trở nên khó khăn vì giá thuê nhà vọt lên quá cao, cao một cách vô lý như sự vô lý của các chú khách chạy loạn.

Trước cái tình thế đặc hiệt ấy, chính phủ đã kiếm ra một chế độ đặc biệt để kiềm chế bớt cái ý muốn tăng tiền nhà lên đến trời của các chủ nhà chỉ biết nghĩ đến túi mình.

Theo chế độ này, chủ nhà muốn tăng tiền nhà không được tự do như xưa, mà chỉ có thể tăng có hạn được thôi. Chủ nhà phải lấy giá tiền thuê nhà ngày 1-1-1930 mà tính : nếu làm trước ngày ấy thì chỉ có phép tăng lên 13 °/. và nếu nhà làm sau thì có thể tăng lên 18 °/. được. Tăng quá lên cũng được, nhưng gặp người biết luật, thì chủ nhà không những phải trả lại số tiền lấy quá mà lại còn bị phạt nữa : lúc ấy, dù có kêu oan ức cho đến dâu nữa, cũng không còn ai thương.

Ngoài quyền giữ giá thuê nhà ấy, người ở thuê còn có quyền ở lại trong một hạn là ba năm nữa. Đó là một cái giây thứ hai buộc sự tự do của chủ nhà, nên các chủ nhà không lấy thế làm mãn nguyện cho lắm. Chủ nhà chỉ còn nghĩ mưu tìm kế để thoát khỏi cái giây, cái rợ ấy. Nghĩa là họ sung sướng nhận thấy rằng luật cho phép họ lấy nhà về để sửa chữa rất nhiều, miễn là họ báo trước 6 tháng, hay để cho ông bà cha mẹ hay vợ con họ ở, nên họ cố để dành tiền chữa nhà và họ cố tìm cho ra nhiều ông bà, hay cha mẹ, cho ra nhiều vợ con để có cớ mà đòi nhà về.

Và có nhiều khi họ tìm thấy, thật mới là một sự lạ.

(Còn nữa)

TƯỜNG VÂN

Sắp có bán

VỠ LÒNG

của Đỗ-đức-Thu

■

CON TRÂU

của Trần-Tiêu

Đời Nay xuất bản

DOCTEUR

NG. MANH THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ

CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand-Bouddha

Téléphone 830

Médecine générale et infantile
Dermato-vénérologie
Rayons X — Rayons U. - V et I.-R
Diathermie — Ondes Courtes
Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

GHEN

của TÔ-TỬ

— Bác ạ ! Từ ngày tôi lấy nhà tôi đến giờ, tôi chả biết mùi quả đào là gì ! Vợ tôi mà trông thấy tôi đặt quả đào vào miệng là cơn ghen nổi lên đùng đùng ! Chỉ vì nó nghĩ tôi mê con Đào bạn nó !

— À ! ra tôi đi vắng cậu không nhớ tôi ! Nhớ thì phải mặt võ mình gầy chứ lại béo ra như thế à ?

— Anh ta lo vợ đẹp nhiều thằng chim, nên vẽ râu cho nó và bắt nó ăn mặc tồi tệ !

— Ấy mời bác cứ vào chơi với nhà tôi !

Câu ngu'ò'i nghĩa hiệp

(Tiếp theo trang 9)

CHÀNG — Tôi đoán cô dễ đến hai mươi nhăm rồi.

NÀNG — Hỡ ?

CHÀNG, *vội nói chữa.* — Đến thế là cùng.

NÀNG, *phật ý* — Vậy mà tôi mới có hai mươi : đối với tôi, thế cũng đủ chán.

CHÀNG, *đầu dịu* — Đối với tôi cũng vậy.

NÀNG — Vả lại hai tuổi so sánh cũng vừa đôi...

CHÀNG — Mười một năm. Chênh lệch như thế thực tuyệt.

NÀNG, *chữa lại* — Mười năm rưỡi.

CHÀNG — Ấ !

NÀNG — Tôi sinh về tháng sáu.

CHÀNG, *đạo mạo* — Như thế càng tuyệt hơn.

NÀNG. — Ông chắc thế à ? (1) Brookfield ? Ông có dám chắc thế không hỡi lord (1) Robinson.

CHÀNG, *ngạc nhiên hay làm ra vẻ ngạc nhiên.* — Cô nói gì vậy ?

NÀNG. — *Lord* Robinson.

CHÀNG. — Sao cô lại biết được tên tôi thế ?

NÀNG, *cười.* — Sao lại không biết ? Tôi có phải người đần độn quá đâu ?

CHÀNG. — Cô nhận được tôi à ?

NÀNG. — Không. Tôi chưa hề trông thấy ông lần nào hết.

CHÀNG. — Cả ảnh chụp tôi cũng không ?

NÀNG. — Cũng không.

CHÀNG. — Thế sao mà...

NÀNG. — Lord Robinson thì ai mà không biết tiếng. Các báo đều đăng tin *Lord* tới nghỉ mát và trọ trong nhà sạn ở đây. Mà ở đây có bao nhiêu khách nghỉ mát khác tôi đều quen biết cả...

CHÀNG. — Nhưng sáng hôm nay có phải chỉ một mình Robinson đến thôi đâu ? Có những ba, bốn người cùng đến một chuyến...

NÀNG. — Đấy là những người Mỹ. Ông ông là người Anh, cơ ! Lầm thế nào được !

CHÀNG. — Cô không minh lắm.

(1) Một tước lớn trong hàng quý phái Ang-Lê. Robinson xin đọc là Rô-bin-sơn cho tiện.

NÀNG. — Ông làm tôi thêm ngượng, *lord* Robinson ạ.

CHÀNG. — Cô với tôi, ta biết nhau bằng lối thông tin trên báo ! Thực là một cách giới thiệu lạ lùng nhỉ ?

NÀNG, *cười.* — Kể ra sự thông tin cũng phải có ích một đôi khi chứ ! (*Nàng đứng dậy.*) Chết chửa ! Quần áo tôi dính chặt cả vào người tôi đây này !

CHÀNG. — Cô thay quần áo đi thì hơn.

NÀNG. — Thế còn ông ?

CHÀNG. — Ừ nhỉ, tôi cũng khá « ẩm » đấy.

NÀNG. — Ông làm ơn đưa tôi về khách sạn với ông có được không ạ ?

CHÀNG — Cần gì phải về ? Ở đây trời nắng thế này tốt hơn.

NÀNG *vội theo ý* — Thế ra *lord* Robinson muốn ở lại đây ?

CHÀNG — Vâng... (*Ngừng một lát rồi đột nhiên chàng hỏi :*) Này cô !... Cô biết bơi không ?

NÀNG *sửng sốt* — Gì cơ ?

CHÀNG — Cô có biết bơi hay không ?

NÀNG — À ! . Không. Cố nhiên tôi không biết bơi.

CHÀNG — Thế thì quái lạ thực.

NÀNG — Quái lạ ?

CHÀNG — Phải. Vì tôi cũng vậy, tôi cũng không biết bơi.

NÀNG *thoạt nghe lấy làm sửng sốt, nhưng lại giữ vững làm ngay* — Sao ? ông bảo sao ? ông bơi tuyệt giỏi thì có ! Lại bơi cả quần áo kia ! Không những thế, ông còn bơi qua được từ bên này sang bên kia hồ.

CHÀNG — Thực thế ư ?

NÀNG — Chứ lại còn không thực ! Này nhé, ông, ông đâm nhào xuống một cái, rồi chỉ vài sải tay rất đẹp mắt là. . (*Nàng chợt thấy vẻ mặt thay đổi của chàng nên ngập ngừng*).

CHÀNG — Tôi đâm nhào xuống ?

NÀNG — Chính thế.

CHÀNG — Tôi thì tôi cứ tưởng hồ nông, tôi cứ đứng mà lội kia đấy.

NÀNG — *lora* Robinson. Ngài nhún mình quá đấy.

CHÀNG — Thực cô tưởng tôi nhún mình ? (*Chàng cầm lấy áo ngắm nghía cẩn thận*).

NÀNG — Ông xem cái gì vậy ?

CHÀNG *không đáp thẳng câu hỏi* — Phải rồi. Cái ngấn nước không lên tới ngang lưng.

NÀNG — Thế cũng chưa phải là một chứng cớ.

CHÀNG — Chưa phải ? (*Chàng sờ tay lên đầu*). Nếu tôi đâm nhào xuống thì tóc tôi đã ướt.

NÀNG — Nắng như thế này thì tóc khô ngay.

CHÀNG — Thế còn thuốc lá thì sao ? (*Chàng lấy một điếu trong hộp ra*).

NÀNG — Hộp kín nước không thấm vào được.

CHÀNG — Thế mà điếm trong bao ướt hết. (*Chàng lấy bao điếm trong túi quần ra và quẹt thử một cây.*) Cô thấy rồi chứ ?

NÀNG *cười gượng gạo* — *Lord* Robinson, dễ thường ngài không chịu nhận rằng đã cứu sống được em sao ?

CHÀNG — Vâng, có lẽ...

NÀNG, *lạnh lùng* — Thế nào kia ?

CHÀNG, — Lúc tôi nghe thấy cô kêu cứu, tôi liền bất giác nhảy ngay xuống hồ. Nhưng khi nước lên đến thắt lưng thì tôi bất đắc dĩ phải nhận ra rằng nếu cứ lội ra xa nữa thì có lẽ lại đến lượt tôi phải kêu cứu.

NÀNG — Thế rồi sao nữa ?

CHÀNG — Cũng may tôi không phải qua cái bước nhọc nhằn ấy. Khắp cả cái hồ không có chỗ nào sâu đến chín mười phân : Tôi chỉ có việc cứ thế lội từ bờ bên này sang bờ hồ bên kia, cách nhau đâu chừng sáu, bảy thước.

NÀNG — Tuy thế mà tôi cũng đang sắp sửa bị chết đuối dưới hồ..

CHÀNG, *hết sức giữ lễ độ* — Cô cho phép tôi hỏi một câu nhỏ này nhé ? Thường thường cô có quen bị chết đuối như thế không ?

NÀNG, *giọng tức giận* — *Lord* Robinson !

CHÀNG — Đừng, cô đừng nổi giận. Có một điều này tôi quên không nói cho cô biết.

Q. T. — Sao anh gửi thư lại dùng tem đóng dấu rồi ?

T. N. — Bẩm quan tòa, họ gửi thư cho con tem cũng đóng dấu rồi ạ.

NÀNG — Điều gì kia ?

CHÀNG — Lúc nãy tôi đã trông thấy cô tự nhảy xuống hồ.

NÀNG — A thế à ?

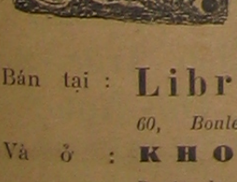
CHÀNG — Có phải thú vị không ? Mà lại biết bao tình tứ nữa ! Tôi cứ tưởng tượng đến cũng đủ cảm động !.. Này nhé. (*Chàng nhại tiếng nũng nịu.*) «Me ơi ! me ôm lấy con, me hôn con đi ! » Khéo nhất là cô lúc ấy không biết gì hết, cô không tự chủ được cử chỉ mình... Cô không nhớ được điều gì qua, cả. đôi giầy của cô cô cũng quên nốt. Tấn kịch ấy quả là một kế tài tình ! Mà có những lớp kỳ thú biết chừng nào ! Lại bàn tay cứ bám lấy người ta rồi cố níu kéo người ta xuống tận đây nước ! Thực là lối đóng trò kỳ diệu, không thì cũng gần tới được chỗ hoàn toàn ! (*Một lát. Chàng mỉm cười.*) Cái tấn kịch bé con này tôi cho là thú vị quá. Ta nên cười cho thích... (*Bỗng có tiếng đàn ông nghêu ngao hát một bài thông dụng.*)

NÀNG, *bẽn lẽn* — Ông nỡ chế riễu tôi ! Phải, chính thế. Thế thì bất nhẫn thực ! Ai lại nỡ xử tệ ác như thế bao giờ ? Tôi cứ tưởng rằng... (*Nàng ngừng bặt.*)

CHÀNG, *gợi cho Nàng nói tiếp* — Tưởng sao kia ?

NÀNG — Chẳng sao hết. (*Rồi Nàng mạnh bạo nói :*) Tôi cứ tưởng rằng *lord* Robinson là một người hào hiệp kia đấy !

— Khi chạy về quê nên làm gì ?
— Nên kiếm lợi bằng cách đọc quyển :

GIỒNG CÂY ĂN QUẢ

(Culture fruitière)

Tác giả : NGUYỄN CÔNG HUẤN
Nông chính tham tá — Giá 1p20, cước 0p30

Bán tại : Librairie CENTRALE
60, Boulevard Borgnis Desbordes — HANOI
Và ở : KHOA HỌC TẠP CHÍ
Route de Ngọc Hà Hanoi (Boite postale No 62)

HO-LAO, CẢM-TẠ

Phù-Chung le 1er Juillet 1940

...« cháu đã khỏi ho, chỉ hẳn dờm và huyết.— đi chiếu điện, thử kỹ, quan độc đã nhận là : *hết Trùng Lao* ! — Thuốc ngài như thế, mong ngài quảng cáo nhiều vào, để bệnh nhân xa gần đều biết, cũng là cách cứu-nhân, độ thế, để họ được khỏi, và nhất là thoát tội tiền hết, người chết... **Đỗ văn Pha**

Cựu Lý Trưởng Phù-chung, Hoài-Đức, Hà-đông

...Lúc sanh nở, nhà tôi cũng vì chứng ho ấy mà tỷ nữa *thiệt mạng*, sau cứ uống thuốc hoài, tốn khá tiền, nhưng cũng vô hiệu, cho đến khi dùng thuốc của ngài, lúc ấy mới bớt và khỏi hẳn. **Nguyễn văn Hóa**

Secrétaire comptable, service de la Voirie Tourane
Tourane le 18 juillet 1940

Lời nhà thuốc — Những bức thư như thế, đăng báo từ xưa tới nay, cũng đủ để các ngài tin cậy. Vậy ai có bệnh, kíp dùng **Cao Ho Lao**, lọ lớn 10p00, lọ nhỏ 5p50 **Ngừi trừ lao**, lớn 5p00 nhỏ 3p00 — Haiphòng, MAI-LĨNH có bán — Xin cẩn thận: Gần đây nhiều kẻ thấy thuốc **Cao Ho Lao** của bản viện bán chạy, vì cứu được nhiều người, họ cũng nghĩ cách chế **Cao Ho Lao** định mập mờ lừa người có bệnh. Các ngài nên nhớ : Cần nhiều đại-lý các nơi.

CHÀNG. — Nhưng... nhưng tôi có phải là thế đâu ?

NÀNG. — Ông không phải là người hào hiệp à ?

CHÀNG. — Không . . . Tôi không phải là *lord* Robinson.

NÀNG. — Sao ? Ông không phải ?

CHÀNG. — Không.

NÀNG. — Thế thì ông là ai ?

CHÀNG, *nói khẽ*. — Tôi là...

NÀNG. — Một người họ hàng của *lord* Robinson ?

CHÀNG. — Không.

NÀNG. — Một người bạn ?

CHÀNG. — Có lẽ... cũng tạm coi là thế được...

NÀNG. — Bạn tâm giao ?

CHÀNG. — Đại khái như thế. Ông ta cho tôi biết tất cả các việc ông ta làm. Ông ta với tôi, hai người không bao giờ rời nhau ra được.

NÀNG, *sốt ruột*. — Thế thì ông là người thế nào mới được chứ ?

CHÀNG, *rất tự nhiên*. — Là đầy tớ của ông ta.

NÀNG, *kinh ngạc*. — Ồ ! thế mà anh ôm tôi anh hôn !

CHÀNG. — Tại cô van vỉ mãi.

NÀNG, *tức nghẹn đến cổ*. — Một tên đầy tớ mà dám...

CHÀNG. — Một tên đầy tớ có thể hôn cũng khéo thế được như bất cứ ai. Nhất tôi lại là một tên đầy tớ rất tốt.

NÀNG. — Anh là một đồ láo xược ! (*Nàng nhặt lấy cái khăn tay Chàng vứt xuống cỏ lúc nãy, rồi Nàng hầm hầm lau lấy lau để miệng Nàng.*)

CHÀNG. — Khăn tay của tôi đấy !

NÀNG, *vứt cái khăn xuống đất*. — Hức, tởm ! . . . Ứ ừ . . . Này tôi bảo cho anh biết, anh chỉ là đứa...(cô tìm lời) là một thằng... một thằng...

CHÀNG, *dịu dàng*. — . . . đầy tớ.

NÀNG. — Ồ ! (*Nàng ngồi lên khúc cây, tức tối không thể nói lên được. Tiếng nghêu ngao hát lại đưa ra.*)

CHÀNG. — Này, tôi bảo cô cái này.

NÀNG. — Chẳng bảo gì hết.

CHÀNG *cố nài*. — Không, cô cứ nghe tôi.

NÀNG. — Tôi cấm anh không được nói với tôi câu nào đấy.

CHÀNG. — Tôi muốn giúp cô một việc.

NÀNG *đứng phắt dậy*. — Tôi không cần giúp gì hết.

CHÀNG *đột ngột*. — Thế thì cô ngốc lắm, cô ạ.

NÀNG *nổi giận*. — Anh bảo sao ?...

CHÀNG *không để nàng nói thêm*. — Tôi muốn điều đình với cô một món sộp...

NÀNG *khinh bỉ*. — Tôi không phải là người thèm bàn tình với anh.

CHÀNG. — Cô có nghe thấy tiếng thổi sáo với tiếng hát vừa rồi đấy không ?

NÀNG. — Nghe thấy hay không, không việc gì đến anh.

CHÀNG *giọng mách bảo*. — Chính ông ta đấy... Robinson ấy mà !

NÀNG. — Lord Robinson ư ?

CHÀNG *gật*. — Con đường nhỏ dẫn đến đây, mà ông ta đang đi trên con đường nhỏ...

NÀNG. — Ừ thế rồi sao ?

CHÀNG. — Cô với tôi, ta có thể thu xếp thế nào...

NÀNG *vừa ngẫm nghĩ hỏi*. — Thu xếp là thu xếp làm sao ?

CHÀNG. — Để tôi xin nói. Một tên đầy tớ đi làm chẳng được mấy tý đồng tiền...

NÀNG. — Rồi sao nữa ?

CHÀNG. — Nhưng tiếng thế đôi khi hắn cũng giúp được nhiều việc ích lợi...

NÀNG *nói chậm rải*. — Giúp như thế nào ?

CHÀNG. — Thế nào thì cô đã hiểu, lọ là phải nói . . . (*Chàng tủm tỉm cười ra vẻ ăn ý, rồi lấy giọng quỷ quyệt*) Quần áo của cô vẫn còn ướt đấy chứ ?

NÀNG *lắc đó nàng đã hiểu ý*. — Còn.

CHÀNG. — Có lẽ không vạ gì phải đem phơi khô vội (*Tiếng người đàn ông tiến lại đã gần.*)

NÀNG. — Tôi hiểu rồi.

CHÀNG. — Thì mau lên !..

NÀNG. — Anh giữ kín nhé ? (*Chàng gật.*) Tôi sẽ không quên ơn anh đâu... (*Nàng vội vã chạy vào khu rừng mát.*)

CHÀNG *ngồi lên khúc cây và cất tiếng cười rộn rã khoái trá*. — Cô em không đi ! Cô em chạy cơ ! Như thế chồng hơn. Mình thực đáng được thưởng công bằng một điếu thuốc lá. (*Nhưng dánh mãi diêm không cháy*). Diêm ướt mà mình cứ quên hoài !

(*Lúc đó một người đàn ông bước vào. Hắn ăn mặc đứng đắn nhưng dáng người thô và có vẻ làm thường. Miệng hắn lúc ấy huýt sáo*).

CHÀNG. — Bepo ! (*Bepo lại gần*)

BEPO. — Bẩm Mylord gọi con ?

CHÀNG. — Anh cho tôi tí lửa. *Bepo lễ phép lấy diêm trong túi châm thuốc lá cho chủ.*) Cảm ơn. (*Chàng hút mấy hơi khoan khoái.*) May mà diêm của anh không bị ướt tí nào.

BEPO. — Bẩm *Mylord*, sao diêm của con lại có thể bị ướt được.

CHÀNG. — Ừ nhỉ. Thôi được. À này, Bepo. Anh cho cảnh ở miền này thế nào ?

BEPO. — Bẩm đẹp ạ.

CHÀNG. — Xem chừng anh không mến lắm thì phải ?

BEPO. — Bẩm *Mylord*, đâu có thế ? Ở đây trước hết chẳng phải làm việc gì, vì đã có người của khách sạn. Tha hồ nghỉ ngơi. Sau nữa con không ưa xem phong cảnh các nơi khác.

CHÀNG. — Thế nghĩa là, anh sợ ở đây sẽ buồn chứ gì ?

BEPO, *cãi làm vì*. — Bẩm Mylord, đâu có !

CHÀNG. — Mà không buồn là phải Bepo ạ. Vì miền này kỳ thực còn hoạt động hơn thế này nhiều. Miền này có các môn thể thao riêng, nhất là có một môn này : đó là cuộc đi câu người nghĩa hiệp.

BEPO. — Bẩm môn ấy như thế nào ?

CHÀNG. — Rồi anh sẽ biết... Thú vị lắm cơ ! nhất là khi người đứng đối với mình lại khảu khỉnh.

BEPO. — Bẩm, thế ra lối chơi không phải chỉ dành riêng cho đàn ông ?

CHÀNG. — Không ! Vì nếu thế thì chẳng còn gì là hay cả. Nhưng muốn chơi môn này phải có khiếu mới được... Anh là người bạo dạn, có phải không Bepo ?

BEPO. — Bẩm con biết dùng hai nắm tay cũng khá, ạ.

CHÀNG. — Môn này không phải để thụi nhau đâu... Anh thẳng người lên xem nào. (*Bepo thẳng người lên*). Trông cũng chưa ra vẻ lắm, song không sao : tôi chắc anh cũng có thể làm một người nghĩa hiệp chững chạc được lắm, mà hình như có cái gì báo trước cho tôi biết rằng anh sẽ có dịp trở nên một người nghĩa hiệp ngay lát nữa không chừng. (*Bỗng từ phía mà lúc mở màn có tiếng kêu cứu, người ta lại nghe thấy tiếng ngã xuống nước và tiếng kêu : « Cứu tôi với ! Cứu tôi ! »*)

BEPO, *cảm động*. — Bẩm Mylord !

CHÀNG, *bình tĩnh*. — Gì đấy, Bepo ?

BEPO. — Bẩm, có người kêu cứu...

CHÀNG. — Ừ, phải rồi.

BEPO. — Bẩm con có nên đi cứu không ?

CHÀNG. — Nên... mà đi nhanh lên mới được.

BEPO. — Xin vâng. (*Hắn chạy vụt về phía hồ*)

CHÀNG, *gọi dật lại*. — Bepo !

BEPO, *đứng dừng lại*. — Bẩm Mylord !...

CHÀNG. — Rồi anh xem, cuộc câu nghĩa hiệp thú lắm lắm kia đấy. Nhưng không phải bao giờ cũng có thể muốn gì thì được nấy đâu. Thôi đi đi !

BEPO. — Bẩm Mylord vâng.

NÀNG, *kêu trong sân khấu*. — Có ai cứu tôi với ! Ai cứu tôi ! Ai cứu tôi ! ! !

BEPO. — Tôi đây ! tôi đến đây !

CHÀNG, *mỉm cười, mắt nhìn lên nửa ra vẻ mơ màng nửa ra vẻ hóm hỉnh*.

HẠ MÀN

THẾ-LỮ
phỏng dịch theo bản kịch của
Gabriel Timmory
ông này lại phiên dịch theo bản kịch Hoa-Kỳ của
Percival Wilde

THI TRUYỆN VUI CÓ ĐỀ

SĂN BÒ TÓT

Ai đã được ăn thịt các giã thú hẳn cũng phải công nhận rằng thịt bò tót rất ngon, hơn thịt hươu nai nhiều. Chính tôi, khi nào đi săn là cứ tìm cho được bò tót mới bắn, lại đi đường hoàng, ban ngày ban mặt, không thèm đi đêm ; nó có chết cũng không bảo là mình, trời tối, bắt nạt.

Một hôm, theo lệ, tôi xách khẩu súng năm phát vào rừng, không quên đem theo một chục người để khiêng bò vì tôi đã đi là nhất định không khi nào chịu về không.

Tới cửa rừng, tôi để bọn người đứng ngoài và hăng hái tiến vào. May quá, mới vào sâu độ hơn cây số, đến một chỗ thưa cây, thấy ngay hai anh chị to kếch xù đang nằm tình tự. Tôi nhẹ nhàng lần đến, nhằm kỹ đầu con đực và mổ cò. Con cái giật mình vùng chạy, còn con bị đạn, chưa qui, hăng lên và xông lại phía tôi. Tôi vội vàng bắn thêm luôn ba phát tiếp nhau nhưng đạn chỉ vào mình, nó không ngã. Nó đã đến cách tôi có một bước và, không kịp chèo lên cây, tôi nằm lăn ngay ra đất. Con vật cúi xuống húc nhưng hai sừng đã thành vô dụng vì cặp sừng đó chỉ ghê gớm khi dùng để vắng mà thôi. Nó hết lấy mõm để ẩy tôi lại lấy sừng để gạt nhưng chẳng ăn thua gì, tôi vẫn ôm vững khẩu súng và lăn theo chiều nó gạt. Một chốc cậu ta mỏi cổ, lại mệt vì máu ra nhiều, ngẩng đầu lên để nghỉ và lắc hai bên cho khỏi mỏi. Tôi liền đơ súng, nó đớp ngay lấy, tôi lập tức mổ cò và viên đạn cuối cùng đã kết quả đời con vật hùng dũng.

Mừng quá, tôi vội nhổm dậy, tìm lối ra để gọi người vào khiêng về nhưng vừa đi được vài bước đã nghe tiếng động đằng sau, tôi quay lại và thấy con bò tót cái đã đứng bên cạnh chồng nó. Tội nghiệp, nó cúi xuống nhìn con đực đang hấp hối, hai mắt nó chan hòa những nước và, trời ơi ! nó rống lên một tiếng thật to và đâm sầm vào cây cổ thụ gần đó : hai sừng nó gãy lia, đầu rập, nhưng nó cũng cố gượng lại bên chồng rồi mới ngã lăn ra chết : con vật tiết nghĩa đã tự tử các bạn ạ.

Thành ra hôm ấy bắn có một con mà lại được hai, phải gọi thêm chục người nữa mới khiêng được cả đôi về nhà.

Nhưng tôi chỉ cho xả thịt con đực. Còn con cái, tôi sai đào một cái hố sâu ở sau vườn để chôn và chính tay tôi đục một tấm bia bằng chữ quốc ngữ để kỷ-niệm :

« Tiết-liệt bò-tót-cái chi mộ ».

Châu-Đình

Muốn xây dựng theo Khoa Học và Mỹ-Thuật, lại không tốn phí, các Ngài ở xa gần, hãy đến hay viết thơ hỏi :

Kiến - Trúc - Sư
Tử - Nghệ

Hanoi — 21 bis Rue Jean Soler
Téléphone 1223
Bao giờ các Ngài cũng được vừa ý.

NHÀ THUỐC
88, phố Huế, HANOI
và có đại-lý khắp nơi

HỒNG KHÊ

Op.10 Thoái Nhiệt Tán phật 12 tay, năm phút khỏi cảm sốt, nhức đầu. **Op.15 Phát Lãnh** phật 12 tay, năm phút khỏi sốt rét ngã nước. **Op.20 Phấn Foda** soa một tí vào nách hết mùi hôi ngay tức khắc. **Op.30 Thuốc Ho Gà** phật 12 tay, uống khỏi miệng trẻ em rứt cơn ho ngay. **Op.20 Thuốc đau Dạ dầy** đương cơn đau uống khỏi hẳn và không đau lại nữa. **Tỉnh ngộ Giới Yên** phật 12 tay, thuốc nước 1p.00, thuốc viên 0p.50 ai cai thuốc phiện cũng bỏ hẳn được, vì không trộn lẫn chất thuốc phiện. Bắt đầu uống thuốc cai bỏ hút ngay, vẫn đi làm việc như thường. **Thuốc Trường Sinh** ngâm rượu, lớn 1p.00, hộp nhỏ 0p.35 ngâm với một chai rượu uống ngon và bổ huyết, bổ thận, bổ tỳ, lại trừ được các bệnh đờm, bệnh tê, thấp, bệnh ngã nước, bệnh vàng da, bệnh phòng tích v. v... **Sâm nhung bách bổ** Hồng Khê 1p.00, các ông dùng hộp vàng, các bà dùng hộp bạc, uống trong một ngày đã thấy khỏe mạnh, thật là VUA các thứ thuốc bổ hiện thời. **Tráng dương kiên tinh bổ thận** số 47 chai lớn 1p.00, mỗi gói 0p.25 sau khi uống 3 giờ đã thấy cường dương, tinh kiên và đặc, uống nhiều bổ thận, không có hại như dùng những thứ thuốc « phòng thuật » nhằm nhí. **Thuốc Lậu Hồng Khê số 30** (0p.60) khỏi rứt nọc lậu. **Thuốc Giang mai Hồng Khê số 14** (0p.60) khỏi rứt nọc Giang mai. Thuốc Hồng Khê chữa bệnh tinh có tiếng, hễ cứ nói đến Hồng Khê là người ta nghĩ ngay đến thuốc lậu, giang mai.

Nhà thuốc Hồng Khê và đại-lý Hồng Khê các nơi đều có biếu sách **Gia-đình Y-dược** *và sách* **Hoa nguyệt cẩm nang**, *ai cũng nên đọc để phòng thân và trị bệnh.*

Đã có bán :

Vua Quang Trung
Lịch sử tiểu thuyết của **Phan trần Chúc**, giá 0p.60

Lỡ bước sang ngang
Thơ **Nguyễn Bính**, giá 0p50

Lan Hữu
Tiểu thuyết của **Nhượng Tống** giá 0p50

Ngoại tình
Tiểu thuyết của **Vũ trọng Can** giá 0p40

Chiều
Tiểu thuyết của **Nguyễn xuân Huy** giá 0p40

Một tháng với ma
Tiểu thuyết của **Lưu trọng Lư** giá 0p25

Nhà in **Lê-Cường**
96 Route de Huế Hanoi
xuất bản

TẠI HIỆU DỆT

CỰ'-CHUNG

Hiệu đang trưng bầy nhiều kiểu

Maillot, Slip

đi tắm bể rất đẹp

Trước khi đi tắm xin mời các Ngài, hãy đến xem qua các kiểu áo mới

CU'-CHUNG

100 Rue du Coton, HANOI

PHONG-TÍCH VÀ PHẠM-PHONG HAY LÀ ĐAU DẠ DẦY

Thuốc hay nổi tiếng khắp Đông Dương giấy khen rất nhiều cảm ơn thật lắm

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng võ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hòn, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm sắc da vàng, da bụng dầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bận uống 0p25. Liều hai bận uống 0p45.

Vu dinh Tân **ân tứ Kim tiền năm 1826**
178 bis Cachtroy, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi: AN HÀ 12 Hàng Mã (Cuivre) Hanoi
Đại lý phát hành khắp Đông dương: NAM TÂN 100 phố Bonnal, Haiphong
Có hơn 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung — Nam — Bắc kỳ — Cao miên và Lào có treo cái biểu trên.

Rượu cốt nhất

MARTELL

Là thứ rượu đã nổi tiếng từ 200 năm nay

Đại-lý độc quyền L. Rondon et Cie Ltd
21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

Sây-sập-zì

Ấy là tên mà các bạn làng cho đặt cho thuốc cường dương Quảng Tự (42). Thuốc bổ chế ở bên Tàu, kiến hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.

Gửi lĩnh hóa giao ngân

dào-lập

97, Hàng Gai, Hanoi

Rất **THƠM** và **MƯỢT**

Vì vậy người lịch sự bao giờ, cũng dùng nó. Bán tại các cửa hàng lớn Trung Nam Bắc kỳ

AN-THAI

GRAND FABRIQUE DE POUSSE-POUSSE

Gặp khi gió kép mưa đơn, Dùng xe AN-THAI chẳng cơn cớ gì.

Có bán đủ cả: Vải, Săm, Lốp và đồ phụ-tùng xe-tay

N. 2, Rue Nguyễn-Trọng-Hiệp

HANOI

Bệnh tinh

Mắc bệnh lậu, giang mai, hạ, cam, hột xoài, vân vân chỉ nên tìm đến

dức tho dưỡng

131, Route de Hué — HANOI

mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ được khỏi chắc chắn. Thuốc không công phạt, không hại sinh dục.

Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh rất linh nghiệm.

HẠNH PHÚC GIA ĐÌNH

Nhắn các bà tới kỳ ở cữ!
Muốn tốt tươi nên giữ màu da!
Hoa Kỳ Rượu Chồi *nên soa!*
Dung nhan lại thấy đậm đà hơn xưa!
Vừa giẫn huyết, lại vừa rắn cốt!
Vẻ đoan-trang đẹp tốt như không.
Ngày xuân càng được sắc hồng.
Càng tươi màu thắm, càng nồng tấm yêu.

Giới thiệu bạn gái
Đào-Thị HỒNG-LOAN

Nhà thuốc LÊ HUY-PHACH

Có sách Bảo vệ gia đình biếu các ngài. Ở xa xin gửi 0p04 timbre tiền cước phí.

VẠN NĂNG LINH BỔ rất hay,
Giúp người khỏe mạnh đó đây vang đồn.
Uống vào ăn ngủ đều ngon,
Tinh thần minh mẫn đẻ con khác người.
Vạn Năng Linh Bổ 1p00

Các cụ thở hồn hển, gân cốt lỏng lẻo, ít ăn ít ngủ, dùng **V. N. L. B.** sức khỏe lại ngay. Các Ngài làm việc mệt óc, quẫn trí, mệt mỏi thể chất, dùng **V. N. L. B.** lập tức thấy dễ chịu.

Các bà huyết hư, gầy yếu, da dẻ bạc nhược, phiền muộn trong lòng, bệnh vặt luôn luôn, dùng **V. N. L. B.** lập tức khoan lòng. Bách bệnh đều tiêu.

Các Cô các Cậu nam nữ học sinh, tinh thần quẫn bách, hay quên, hay sợ, sức khỏe không đều, dùng **V. N.** như ý sở cầu.

LY DỊ YÊN HÀ phải uống ngay
Nam nhân Nam trí ở đời này
Quăng đèn đạp tẩu mau đi chứ
Dìu dắt nhau lên khỏi vũng lầy
Ly-dị Yên-hà thủy 1p00

Bạn trẻ đã chót đa mang vào làng thuốc sái, phải mau mau tỉnh ngộ, kia trời Âu bể Á ai những tranh đua. Đây, một đề khi dụng: Ly-dị Yên-hà, đề xe cùng lọ. Không vất vả gì, tinh thần minh mẫn, mà riu rắt nhau lên khỏi vũng lầy. Rồi chỉ bảo cho đàn em làng thuốc sái là: Tiêu tụy.

LƯƠNG-NGHI BỔ-THẬN thuốc thần,
Mộng, Di Tinh lãnh các phần nguy nan.
Thủ-dâm bệnh thận chan chan,
Lương-Nghi uống đến khỏi toàn vẹn ngay.
Lương Nghi Bổ Thận 1p00

Li, mộng, lãnh tinh hại cho sức khỏe, sinh ra đủ các thứ bệnh: mờ mắt ù tai, khí, khí xuất thì mỏi gối, quần ưng, thực là vất vả đủ đường, ấy chỉ bởi thận yếu mà sinh ra, phải lập tức uống **L. N. B. T.** là khỏi bệnh, mà như ý. Thủ dâm thực là tai hại cho tinh thần và sức khỏe, đã làm một cách khốn đốn cho thận gia mà hại cho đường tử tức. Những ai đã mắc cái hại thủ dâm ấy, lập tức dùng **L. N. B. T.** mà chữa, cho cuộc đời được tươi trẻ, tương lai được rực rỡ.

PHONG TÌNH mà vướng phải gai,
Thuốc Lê-Huy-Phách thực tài thực hay.
Uống vào bệnh khỏi mau thay,
Ngày ngày nức tiếng đó đây vang đồn.

Giang-mai, cù đinh thiên phào, phát hạch, phát soài, lở kẽ lợi, lung lay chân răng, chỉ dùng thuốc « Giang-Mai » số 18 là khỏi (1p00). — Lậu buốt, đái ra máu, dùng « Lậu Buốt » số 4 (0p50). — Lậu ra mủ, dùng thuốc « Lậu Mủ » số 10 (0p50). Nếu vừa đái buốt, vừa có mủ, lại ra mủ, dùng «Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn » số 70 (1p20) — Lậu chưa tuyệt nọc, tiểu tiện đục, còn vẩn... dùng « Tuyệt Trùng » số 12 (0p60) và «Bảo-Mệnh» thang (0p15) kèm với nhau, được khỏi dễ dàng.

Có đại lý khắp các tỉnh và cần nhiều đại lý ở các phủ, huyện, đồn, có hoa hồng, lương tháng, điều kiện dễ dàng

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHACH

N- 19, Boulevard Gia-Long (Hàng Giò) — ***HANOI***

Imprimerie spéciale de l'Revue Ngày-Nay. Tél. 874 — Hanoi

Le Gérant : Nguyễn-kim-Hoàn